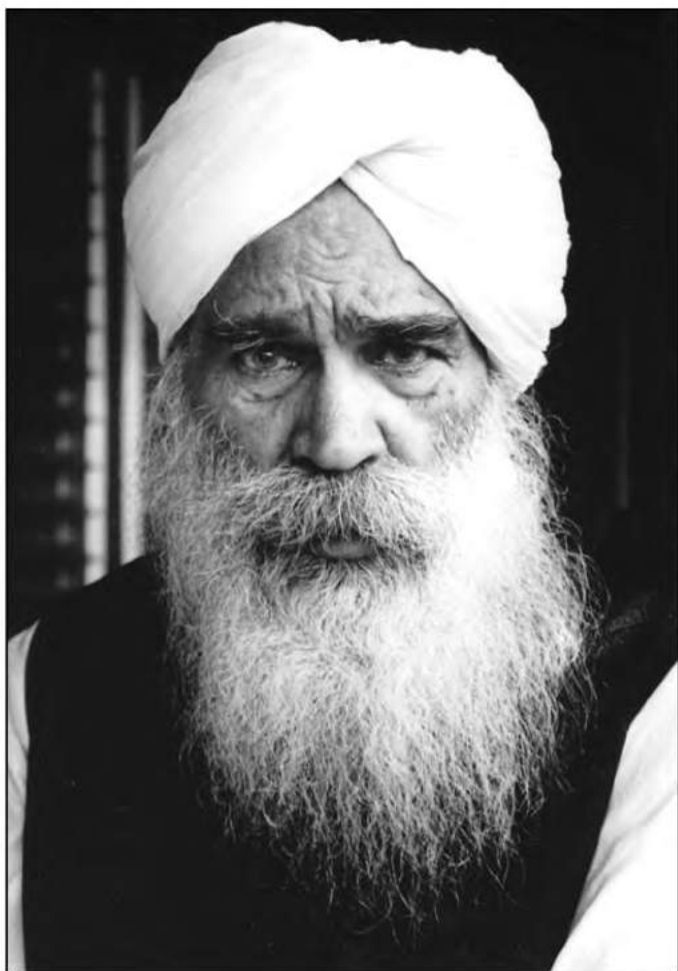
ανθρωπε! γνωθι σεαυτον

κιρπαλ σινγκ

Sant Kirpal Singh Ji
(1894-1974)

Sawan Singh
(1858-1948)

ἄνθρωπε! γνῶθι σεαυτόν

Μιὰ ὁμιλία τοῦ Σὰντ Κιρπὰλ Σίνγκ Τζὶ
πρὸς τοὺς ἀναζητητὲς τῆς Ἀλήθειας

Τίτλος Πρωτοτύπου:
MAN! KNOW THYSELF

45 175 Naperville Rd., Naperville. IL 60563
and 2 Canal Road, Vijay Nagar, Delhi 110009, India

Υπεύθυνος για την Ελλάδα :
Dr. Γαβριήλ Σιμονέτος
Email : gaby.simonetos@gmail.com
Κολοκοτρώνη 28 - Φιλοθέη - Τ.Κ. 152 37
Tel.: 6932233989

Επιστήμη της Πνευματικότητας
Email Γραμματεία : sos.satsang@gmail.com
Χαλκηδόνος 3, 11527 Athens – Greece

Science of Spirituality : **https://www.sos.org/el/**

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ
http://www.sos.org/el

Οἱ καλὲς καρδιὲς εἶναι οἱ κῆποι.
Οἱ καλὲς σκέψεις εἶναι οἱ ρίζες.
Τὰ καλὰ λόγια εἶναι τὰ ἄνθη.
Οἱ καλὲς πράξεις εἶναι τὰ φροῦτα.

Περιεχόμενα

Πρόλογος

Ἡ ἀνάγκη τῆς Πνευματικῆς Ἐπιστήμης ἢ Ἐπιστήμης τῆς Ψυχῆς ἦταν πάντοτε αἰσθητὴ ἀπὸ τὸν Ἄνθρωπο μέσα στοὺς αἰῶνες. Ἡ ἀνάγκη της σήμερα εἶναι τόσο μεγάλη ὅσο καὶ πάντοτε καὶ ἴσως ἀκόμη μεγαλύτερη. Μὲ ἀκατάπαυστη προσπάθεια αἰώνων, ὁ Ἄνθρωπος κατόρθωσε χωρὶς ἀμφιβολία νὰ ἐξουσιάσει σὲ μεγάλο βαθμὸ τὶς δυνάμεις τῆς Φύσης καὶ νὰ τὶς θέσει στὴν ὑπηρεσία του. Ἀλλὰ δυστυχῶς καθὼς αὐτὴ ἡ ἐξουσία κατορθώθηκε προτοῦ αὐτὸς νὰ ἀποκτήσει Αὐτογνωσία — νὰ γνωρίσει τὸν ἑαυτό του καὶ τὴ σχέση του πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα — ὅλες του οἱ ἀνακαλύψεις καὶ οἱ ἐφευρέσεις, ποὺ ἀρχικῶς προορίζονταν καὶ εἶχαν σχεδιαστεῖ γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῆς ἀνθρωπότητας, ἔχουν μετατραπεῖ σὲ ὄργανα καταστροφῆς καὶ ἐρήμωσης. Παρ' ὅλο του τὸν ἐσωτερικὸ διακαὴ πόθο, τοὺς ἰσχυρισμοὺς καὶ τὶς διαμαρτυρίες του γιὰ εἰρήνη, ἀπέτυχε νὰ ἐξυπηρετήσει τὸ σκοπό του. Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἰδεολογία του γιὰ τὴν εἰρήνη, ἀπὸ ἔλλειψη Αὐτογνωσίας, σπέρνει χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζει τὰ σπέρματα τοῦ μίσους τῶν τάξεων, τῆς φυλετικῆς διάκρισης, τῶν ἐθνικιστικῶν παθῶν καὶ προκαταλήψεων, καὶ τῆς διεθνοῦς διαφωνίας καὶ διάρρηξης. Ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου ἀπὸ ἔλλειψη σωστῆς κατανόησης, κρέμεται σήμερα ἀπὸ μιὰ πολὺ λεπτὴ κλωστή. Οἱ κοινωνικὲς ἀδικίες καὶ οἱ οἰκονομικὲς ἀνισότητες ποὺ ἐπικρατοῦν παντοῦ, ἔχουν κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ δυσπιστοῦν γιὰ τὴν ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὴν ἐμπιστεύον-

ται ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Κομμένοι ἀπὸ τὰ ἀγκυροβόλια τους παρασύρονται χωρὶς τιμόνι ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς καὶ μοιάζουν σαστισμένοι καὶ χωρὶς σκοπό. Ἡ ἔνοπλη εἰρήνη, ὁ αἰώνιος φόβος καὶ ἡ ἐσωτερική μας ἀμηχανία, μέσα στὰ ὁποῖα ζοῦμε, δὲν εἶναι μιὰ ἰδεώδης κατάσταση γιὰ νὰ τὴν ἐπιθυμήσει κανείς. Ἀντὶ γι' αὐτὰ θέλουμε μιὰ ζωντανὴ εἰρήνη βασισμένη στὴν ἀδελφικὴ ἀγάπη καὶ τὴν καλὴ θέληση, στὴν ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη καὶ τὸν ἀλληλοσεβασμό, σὰν παιδιὰ τοῦ ἴδιου Ὑπέρτατου Πατέρα.

Ἡ ἰδέα μιᾶς πραγματικῆς καὶ διαρκοῦς ἐσωτερικῆς εἰρήνης δὲν εἶναι ἁπλῶς μιὰ ἰδεολογία, ἀλλὰ μιὰ ἰδέα ποὺ μπορεῖ νὰ μεταβληθεῖ σὲ ἀληθινὴ πραγματικότητα, ἂν μόνο μποροῦσε κανεὶς νὰ ἐσωστραφεῖ καὶ νὰ ρίξει μιὰ ματιὰ μέσα του, νὰ γνωρίσει τὸν ἀληθινὸ ἑαυτό του ἢ τὴν ψυχή του καὶ νὰ ἀνυψωθεῖ σὲ Κοσμικὴ Ἐνημερότητα. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ κατορθωθεῖ μόνο μὲ τὴ στενὴ ἐπαφὴ μὲ κάποιο Θεάνθρωπο ἢ Διδάσκαλο τῆς Ἀλήθειας — ὀνομάστε τον ὅπως θέλετε — ποὺ νὰ εἶναι ἕνας Εἰδήμονας καλὰ καταρτισμένος ὄχι μόνο στὴ θεωρία ἀλλὰ καὶ στὴν πρακτικὴ τῆς Πάρα Βίντια ἢ τῆς Ἐπιστήμης τῆς Ψυχῆς.

Ἔχοντας αὐτὸ ὑπ' ὄψη του ὁ ἀγαπημένος Διδάσκαλος ἔδωσε ἀρχικῶς αὐτὴ τὴν ὁμιλία ποὺ προκαλεῖ σκέψεις — ΑΝΘΡΩΠΕ ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ — γιὰ τοὺς ἀκροατὲς τοῦ ἐξωτερικοῦ. Τώρα ἔχει τυπωθεῖ πρὸς ὄφελος ὅλων τῶν ἀνθρώπων ποὺ εἶναι ἀναζητητὲς τῆς Ἀλήθειας, ἀνεξάρτητα τῆς φυλετικῆς τάξης, τοῦ χρώματος ἢ τῆς θρησκείας. Ἂν ἐμπνεύσει, ἔστω καὶ σὲ μιὰ μόνο ψυχὴ ἕνα διακαὴ πόθο γιὰ Αὐτογνωσία καὶ Θεογνωσία, οἱ προσπάθειες τοῦ Ρουχάνι Σάτσανγκ θὰ ἔχουν ἐκπληρωθεῖ ἀρκετά.

Δελχί, 17.1.54 ΜΠΑΝΤΡΑ ΣΕΝΑ

ΑΝΘΡΩΠΕ! ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ

Από τὴν ἀρχὴ τῆς Δημιουργίας, ὅταν ἡ πρώτη ἀναλαμπὴ τῆς αὐτοαφύπνισης ἀνέτειλε στὸν Ἄνθρωπο, ἡ προσοχή του στρεφόταν ὅλο καὶ περισσότερο στὸ πρόβλημα τῆς δικῆς του ὕπαρξης στὸν κόσμο, καὶ στὴν ἔρευνα τῆς αἰτίας καὶ τῆς πηγῆς ὁλόκληρης τῆς Δημιουργίας. Γιὰ αἰῶνες διερεύνησε καὶ μάταια ἀναζήτησε νὰ μάθει, ἀλλὰ τώρα, ἐπὶ τέλους, ἡ αὐξανόμενη δίψα του γιὰ γνώση τὸν κάνει νὰ στρέψει πρὸς τὴ μελέτη τῶν ἀποτελεσμάτων ποὺ ἐπέτυχαν ἄλλοι πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα.

Ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι σοφοὶ ρώτησαν: «Τί εἶναι ἐκεῖνο, ἡ γνώση τοῦ ὁποίου κάνει τὸ καθετὶ γνωστό;» Καὶ ταυτόχρονα ἀπάντησαν: «Ἡ Γνώση τοῦ Ἀνώτερου Ἑαυτοῦ μας — τοῦ Ἀληθινοῦ Ἀνθρώπου». Ἡ Ὑπέρτατη Γνώση, λοιπόν, εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀσχολεῖται, καὶ στὴ θεωρία καὶ στὴν πρακτική, μὲ τὴν ἀληθινὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου καὶ μὲ τὴ σχέση του πρὸς τὸ Θεό. Εἶναι, πράγματι, μιὰ Φυσικὴ Ἐπιστήμη χωρὶς ὑποθέσεις, ποὺ δὲν εἶναι ὑποκείμενη οὔτε σὲ ἀλλαγὴ οὔτε στὴν ἐπίδραση τοῦ χρόνου.

Στὶς ἀρχαῖες Ἰνδίες ὀνομαζόταν «Πάρα Βίντια» (Ἐπιστήμη Ἐξακριβωμένης Ἀλήθειας» ἢ Ἐπιστήμη τοῦ Ὑπερπέραν) καὶ διάφορα δόγματα ξεπήδησαν γιὰ νὰ ἐξηγήσουν αὐτὴ τὴ Γνώση. Τότε εἰσήχτηκε ὁ ὅρος «Ἄπρα Βίντια»,

ποὺ σημαίνει τὴν προετοιμασία γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς Γνώσης τῆς «Πάρα Βίντια». Αὐτὴ ἡ προετοιμασία εἶναι ἡ τήρηση μιᾶς ἠθικῆς ζωῆς καὶ ἡ ἄσκηση συγκέντρωσης ἢ διαλογισμοῦ (μὲ τόσους πολλοὺς τρόπους) ποὺ εἶναι καὶ τὰ δύο ἀπαραίτητα γιὰ τὴν Πνευματικὴ ἀνάπτυξη.

Ὁ ἄνθρωπος διαρκῶς ἀλλάζει ἢ εἰσάγει νέα ὀνόματα καὶ ὁρολογίες γιὰ νὰ περιγράψει αὐτὴ τὴν Ἐπιστήμη. Οἱ Διδάσκαλοι ὀνομάζονταν «Σὰντς», καὶ ἡ φύση τῆς γνώσης «Μάτ», δίνοντάς μας ἔτσι τὸν ὅρο «Σὰντ - Μὰτ» ποὺ χρησιμοποιεῖται σήμερα γιὰ νὰ ὀνομάσει τὸ Μονοπάτι τῶν Διδασκάλων. Ἄλλοι ὅροι ὅπως Σὰμπτ Γιόγκα, Σούρατ Σὰμπτ Γιόγκα, Σέχατζ Γιόγκα χρησιμοποιοῦνται ἐπίσης γιὰ νὰ περιγράψουν τὴν ἴδια ἐπιστήμη. Ἡ λέξη «Σὰντ» στὰ Σανσκριτικά, σημαίνει Διδάσκαλος τῆς Ἀνώτατης Τάξης καὶ «Μὰτ» εἶναι ἡ ἐπιβεβαιωμένη γνώμη ἢ δήλωση ποὺ γίνεται ἀπὸ ἕνα εἰδήμονα μετὰ ἀπὸ προσωπικὴ ἐμπειρία. Τὰ θεμέλια, λοιπόν, αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ἀπὸ μιὰ κριτικὴ μελέτη, μιὰ λεπτομερὴ ἔρευνα, καὶ μιὰ κατὰ τὴ διάρκεια ὁλόκληρης ζωῆς προσωπικὴ ἐπαλήθεψη γεγονότων βασισμένων σὲ πρακτικὴ ἐμπειρία τοῦ Ἑαυτοῦ στὸν ἄνθρωπο. Αὐτὴ ἡ ἐμπειρία τοῦ Ἑαυτοῦ εἶναι κάτι ποὺ ἕνας ἁρμόδιος Διδάσκαλος εἶναι προετοιμασμένος νὰ δώσει σὲ κάθε ἄτομο ποὺ τὸν πλησιάζει. Τὸ «Σὰντ Μὰτ» λοιπὸν εἶναι ἡ διδασκαλία, τὸ σύστημα καὶ τὸ μονοπάτι τῶν Ἁγίων.

Οἱ Διδάσκαλοι δὲ δίνουν καμιὰ σημασία στὰ ὀνόματα, στοὺς προσδιορισμούς, ἢ στὸ γεγονὸς ὅτι πολλὲς θρησκευτικὲς αἱρέσεις, ὁμάδες καὶ κύκλοι διεκδήκησαν αὐτὴ τὴν Ἐπιστήμη ὡς δική τους καὶ τὴν ὀνόμασαν ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς ἢ ἱδρυτές τους. Αὐτοὶ θεωροῦν τὶς ὁμάδες σὰν σχολὲς ὅπου ὁ Ἄνθρωπος — τὸ εὐγενέστερο πλάσμα τῆς Δημιουργίας — μπορεῖ νὰ μελετήσει μαζὶ μὲ ἄλλους ἀνθρώπους ὡς παιδιὰ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ Παντοδύναμου Πατέρα. Ἕνας Διδάσκαλος (ποὺ καλεῖται ἐπίσης Σὰντ Σατγουροὺ) κατέχει πολὺ καλὰ καὶ τὴ θεωρία καὶ τὴν πρακτικὴ καὶ εἶναι ἁρμόδιος

στὸ νὰ μεταδίνει γνώση καὶ ἐμπειρία σὲ ὅλους τοὺς εἰλικρινεῖς ἀναζητητὲς τῆς Ἀλήθειας χωρὶς καμιὰ διάκριση χρώματος, τάξης ἢ πίστης. Κάθε ἄντρας ἢ γυναίκα, πλούσιος ἢ φτωχός, νέος ἢ γέρος, σοφὸς ἢ ἁμαρτωλός, μορφωμένος ἢ ἀμόρφωτος ποὺ εἶναι ἱκανὸς νὰ καταλάβει τὸ Διδάσκαλο καὶ τὴν Ἐπιστήμη του ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀποκτήσει αὐτὴ τὴ γνώση.

Ἡ Σημερινὴ Τύχη τῶν Διαφόρων Πίστεων καὶ Δοξασιῶν

Τὸ λεξικὸ προσδιορίζει τὴ λέξη «Μὰτ» ὡς Σοφία, ἀλλὰ στὴν καθομιλουμένη ἡ ἔννοια τῆς λέξης εἶναι δοξασία ἢ πίστη, μιὰ ὁμάδα ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν ἀπὸ κοινοῦ ὁρισμένες γνῶμες ἢ πίστεις. Τέτοιες ὅμως πίστεις καὶ γνῶμες, βασισμένες σὲ πλανημένη γνώση καὶ διδάγματα, δὲν εἶναι ἐπαρκὴ χωρὶς τὴν ὑποστήριξη τῆς προσωπικῆς ἐμπειρίας, καὶ γι᾽ αὐτὸ ὁ ἀναζητητὴς ὁδηγεῖται σὲ πλάνη ἀπὸ ἁπλῶς καὶ μόνο κούφιες λέξεις. Πολλὰ σωματεῖα, πίστεις καὶ ἄλλοι θρησκευτικοὶ κύκλοι δὲν ἔχουν νὰ προσφέρουν παρὰ ἕνα κληροδότημα ἀπὸ βιβλία, δοξασίες καὶ θεωρίες σ᾽ αὐτοὺς ποὺ διψοῦν γιὰ Πνευματικότητα. Κρύβουν τὶς ἀτέλειές τους καὶ τὶς ἐλλείψεις τους πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα θερμῆς ὑποδοχῆς, ἕνα ξεχείλισμα τεχνικῆς καὶ ὁρολογίας, καὶ τὴν ἐλεύθερη χρήση τσουχτερῶν λέξεων, φράσεων, παροιμιῶν καὶ περικοπῶν ἀπὸ τὴν ὑπέρογκο μάζα τῆς φιλολογίας ποὺ ἔχουμε στὴν ἀγορὰ σήμερα. Ἡ προπαγάνδα, ἡ προσποίηση καὶ τὸ ποζάρισμα πῆραν τὴ θέση τῆς πρακτικῆς Πνευματικότητας μὲ ἀποτέλεσμα τὸ παραπλανημένο κοινὸ νὰ ἀπωθεῖται ἀπὸ τὰ ἱερὰ βιβλία καὶ τὴ σκέψη τοῦ Θεοῦ. Γι᾽ αὐτὸ τὸ λόγο ὁ Ἀθεϊσμὸς διαρκῶς αὐξάνεται.

Τὸ νὰ πιστεύει κανεὶς σὲ ἕνα πράγμα ἢ γεγονὸς χωρὶς

νὰ λαβαίνει τὸν κόπο νὰ τὸ ἐρευνᾷ δὲν τιμᾷ μὲ κανένα τρόπο ἕναν ἔξυπνο ἄνθρωπο. Ἀντίθετα, ἐπιδρᾷ δυσμενῶς στὴν ἀμάθεια καὶ τὴν εὐπιστία του. Κάθε πίστη ποὺ δὲ βασίζεται σὲ προσωπικὴ ἐμπειρία καὶ σὲ ἐπαλήθεψη τῶν γεγονότων ἔχει μικρὴ ἀξία. Ὁ ἄνθρωπος τῆς σημερινῆς ἐποχῆς θέλει μιὰ καλὰ προσδιορισμένη καὶ σαφὴ Ἐπιστήμη ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ ἐπιβεβαιωθεῖ ἀπὸ τὴ δική του ἐμπειρία καὶ ποὺ νὰ δίνει συγκεκριμένα ἀποτελέσματα. Γι᾽ αὐτό, θὰ ἔπρεπε μᾶλλον νὰ προσπαθήσουμε νὰ δοῦμε καὶ νὰ ἀκούσουμε μὲ τὰ ἴδια μας τὰ μάτια καὶ τὰ ἴδια μας τὰ αὐτιὰ παρὰ μὲ τὰ μάτια καὶ τὰ αὐτιὰ τῶν ἄλλων.

Αὐτοανάλυση

Ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖται ἀπὸ σῶμα, νοῦ, διάνοια καὶ ψυχή. Εἴμαστε ὑπερβολικὰ προσεκτικοὶ στὸ νὸ ἀναπτυχτοῦμε φυσικῶς καὶ διανοητικῶς, ἀλλὰ καταλαβαίνουμε πολὺ λίγο γιὰ τὴν ψυχὴ ποὺ εἶναι ἡ Δύναμη ποὺ κυβερνᾷ καὶ τὸ σῶμα καὶ τὸ νοῦ. Οἱ φυσικὲς χαρὲς δὲν διαρκοῦν, καὶ ὑπάρχουν περιορισμοὶ τοῦ σώματος καὶ τοῦ νοῦ ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τοὺς ἀγνοήσουμε· λοιπὸν πρέπει νὰ ψάξουμε γιὰ τὴ διαρκὴ πηγὴ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εἰρήνης μέσα στοὺς ἑαυτούς μας. Ἡ αὐτοανάλυση εἶναι τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση.

Πολλὲς ἀμφιβολίες τυραννοῦν τὸ νοῦ μας σ᾽ αὐτὸ τὸ στάδιο. Ὑπάρχει μιὰ Παντοδύναμη Δύναμη ποὺ καλεῖται Θεός, τὸν ὁποῖο πιστεύουν, λατρεύουν καὶ μιλοῦν γι᾽ αὐτὸν οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι. Μποροῦμε νὰ μάθουμε κάτι περισσότερο γι᾽ Αὐτόν; Μποροῦμε νὰ Τὸν δοῦμε καὶ νὰ Τοῦ μιλήσουμε; Ὑπάρχει μιὰ καθορισμένη καὶ σαφὴς ἀπάντηση σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις· ὁ Διδάσκαλος μὲ λίγες λέξεις διακηρύσσει: «Ναί, μποροῦμε νὰ Τὸν δοῦμε καὶ νὰ Τοῦ μιλήσουμε, ἂν ἀνυψωθοῦμε καὶ φτάσουμε στὸ ὕψος ὅπου Αὐτὸς

λέγεται πῶς εἶναι». Οἱ Διδάσκαλοι λέγουν «ναὶ» καὶ δὲν ἔχουμε νὰ περιμένουμε ὥσπου νὰ ἔρθει ὁ θάνατος, ἀλλὰ μποροῦμε νὰ ἔχουμε αὐτὴ τὴν ἐμπειρία τώρα ἀμέσως. Αὐτὸ εἶναι σύμφωνο μὲ Νόμους τῆς Φύσης γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἔχουμε ἀκόμα ἀξιόλογο γνώση.

Παντοῦ γύρω μας βλέπουμε, αἰσθανόμαστε, ὅτι τὸ καθετί, ἀπὸ τὸ μικροσκοπικὸ ἄτομο ὣς τὸ δυνατὸ Σύμπαν, κυβερνιέται ἀπὸ ἕνα Νόμο τῆς Φύσης. Γι' αὐτό, γιὰ τὸν βαθυστόχαστο ἄνθρωπο, δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ χαῶδες, τὸ τυχαῖο ἢ τὸ ἀβέβαιο σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὸ Σύμπαν καὶ τοὺς νόμους ποὺ τὸ κυβερνοῦν. Γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε ὁποιοδήποτε σκοπό, ὑπάρχει ἕνας Νόμος τῆς Φύσης, ποὺ περιέχει ἕνα ἀξίωμα καὶ μιὰ μέθοδο γιὰ νὰ ἐλέγξουμε, νὰ δοκιμάσουμε καὶ νὰ ζυγίσουμε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προσπαθειῶν μας. Ἔτσι εἶναι ἐπίσης καὶ σ' αὐτὴ τὴν Ἐπιστήμη τῆς Φύσης, καὶ μποροῦν νὰ ἐξιχνιαστοῦν μέθοδοι παρόμοιοι μέσα σὲ ὅλες τὶς θρησκευτικὲς γραφὲς ἀπὸ ὁποιονδήποτε προσεκτικὸ μελετητή, ἂν καὶ ἐκφράζονται μὲ διαφορετικὰ λόγια καὶ διαφορετικὲς γλῶσσες.

Ἐπιθυμοῦμε νὰ μποῦμε στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ πῶς; ἀναρωτιόμαστε. «Μὲ τὴ βοήθεια καὶ τὴν καθοδήγηση ἑνὸς ποὺ ὁ ἴδιος ἔχει μπεῖ καὶ μπορεῖ νὰ μᾶς ὁδηγήσει ἐκεῖ,» εἶναι ἡ ἁπλὴ ἀπάντηση τῶν Διδασκάλων. «Εἶναι αὐτὸ δυνατό»; «Εἶναι μιὰ γνώση ποὺ εἶναι τόσο ἀκριβὴς ὅσο δύο καὶ δύο κάνουν τέσσερα», εἶναι πάλι ἡ ἀπάντησή τους. Δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶναι κανεὶς εὐχαριστημένος μὲ τὰ Ἱερὰ βιβλία καὶ μὲ τὸ νὰ ψέλνει Ὕμνους καὶ Ἐγκώμια. Πρέπει νὰ ἀγωνιστοῦμε νὰ φτάσουμε στὸν ἴδιο βαθμὸ προαγωγῆς ποὺ κατόρθωσαν νὰ φτάσουν οἱ συγγραφεῖς τῶν ὁμιλιῶν καὶ τῆς γνώσης ποὺ ἀναφέρονται μέσα σ' αὐτὰ τὰ βιβλία. Ἡ ἐμπειρία τους πρέπει νὰ γίνει δική μας ἐμπειρία, γιατί, ὅ,τι ἔκανε ἕνας ἄνθρωπος καὶ ἕνας ἄλλος μπορεῖ νὰ τὸ κάνει, βεβαίως μὲ κατάλληλη βοήθεια καὶ καθοδήγηση. Καὶ δὲν πρέπει νὰ σταματήσουμε ὡσότου νὰ τὸ κατορθώσουμε.

«Ἔχουμε μόλις μιὰ ἀμυδρὴ σπίθα ἀγάπης γι' Αὐτόν,

εἶναι μήπως ἀρκετὸ αὐτὸ γιὰ νὰ τρέφουμε κάποια ἐλπίδα;» Εἶναι μιὰ ἄλλη ἐρώτηση στὴν ὁποία οἱ Ἅγιοι ἀπαντοῦν: «Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ σᾶς κάνει κατάλληλους νὰ ἐκλεγεῖτε γιὰ τὴν Ἀνώτατη Ἐπιστήμη μὲ τὴν ὁποία κανεὶς Τὸν πλησιάζει». Αὐτὸ εἶναι μιὰ εὐχάριστη ἀκτίνα ἐλπίδας. Ὤ! ἂν αὐτὴ ἡ μικρὴ σπίθα μποροῦσε νὰ ἀνάψει σὲ φλόγα! Ἐπίσης λέμε: «Ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ ἄλλοι μεγάλοι Διδάσκαλοι μίλησαν μὲ τόση ἀγάπη γι' Αὐτόν, ἀλλὰ ἐμεῖς εἴμαστε ἁμαρτωλοὶ καὶ ἴσως δὲν ὑπάρχουν πολλὲς ἐλπίδες γιὰ μᾶς σ' αὐτὴ τὴν ἐποχή. Ἡ καταπραϋντικὴ ἀπάντηση τῶν Διδασκάλων εἶναι: «Δὲν ἔχει σημασία ἂν εἶσαι ὁ χειρότερος τῶν ἁμαρτωλῶν, σταμάτα ἐκεῖ ποὺ εἶσαι. Ὑπάρχει ἐλπίδα γιὰ τὸν καθένα, ἀκόμη καὶ σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη ἐποχή». Πρὶν ἀπὸ αἰῶνες, ἡ Φύση μᾶς προμήθευε ὑλικῶς καὶ πνευματικῶς. Σήμερα, ὁ ἴδιος ἀμετάβλητος Νόμος λειτουργεῖ καὶ θὰ ἐξακολουθεῖ νὰ λειτουργεῖ καὶ στὸ μέλλον. Ὑπάρχει τροφὴ γιὰ τὸν πεινασμένο καὶ νερὸ γιὰ τὸ διψασμένο. Ὁ ἀδυσώπητος καὶ αἰώνιος Νόμος τῆς ζήτησης καὶ προσφορᾶς λειτουργεῖ πάντοτε.

Μόνο μέσο ἑνὸς Ζωντανοῦ Διδασκάλου μποροῦμε νὰ ἔρθουμε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν Παντοδύναμο Θεὸ μέσα μας. Στὸ Σὰντ - Μὰτ (Μονοπάτι τῶν Ἁγίων) δὲν συνιστᾶται ἡ συγκέντρωση σὲ ἀντικείμενα ἢ εἰκόνες, γιατὶ αὐτὸ εἶναι βλαβερὸ γιὰ τὴν πρόοδο. Οἱ φωτογραφίες τῶν Διδασκάλων εἶναι μόνο γιὰ τὴν ἐνθύμηση καὶ τὴν ἀναγνώρισή τους, καὶ γιὰ κανένα λόγο δὲν πρέπει νὰ προσκολληθοῦμε σὲ τέτοιες ἐξωτερικὲς ἀσκήσεις.

Τὰ Διδάγματα τῶν Διδασκάλων
(Ἐξανθρώπιση)

Ἕνας ἄνθρωπος, σύμφωνα μὲ τὴν Ἐπιστήμη τῆς Πάρα - Βίντια (Ἐπιστήμης τοῦ Ὑπερπέραν) δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λέγεται ἄνθρωπος μὲ τὴν ἀληθινὴ ἔννοια τῆς λέξης, παρὰ

μόνο ἂν ἔχει πλήρη γνώση, καὶ θεωρητικὴ καὶ πρακτική, τῆς ξεχωριστῆς θέσης του μέσα στὴ Δημιουργία, τῶν διαφόρων μερῶν ποὺ ἀπαρτίζεται — σῶμα, νοῦ καὶ ψυχὴ — μὲ τὴν σειρὰ τῆς συγκριτικῆς τους σπουδαιότητας, καὶ τῆς συγγένειάς του μὲ τὴν Ἀόρατο Δύναμη, ποὺ ὀνομάζεται Θεός, ἡ ὁποία (γνώση) πρέπει νὰ κατορθωθεῖ ἐφόσον ζεῖ πάνω σ' αὐτὴ τὴ γῆ. Αὐτὸς ποὺ δὲν καταλαβαίνει τουλάχιστον αὐτὸ δὲν ἔχει ἀκόμη εἰσαχθεῖ στὸ πρῶτο μάθημα καὶ πρέπει νὰ ἀρχίσει τὸ Ἀλφαβητάριο τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ Ἅγιοι, γι' αὐτὸ τὸ λόγο, μᾶς τονίζουν τὴν ἀνάγκη τῆς «Ἐξανθρώπισης».

Σάτσανγκ

Ὅταν γεγονότα ποὺ παρατηρήθηκαν ἐπιστημονικῶς καὶ ποὺ προέρχονται ἀπὸ ἄσκηση καὶ πείραμα ἐξηγοῦνται προφορικῶς σὲ μιὰ συγκέντρωση ἀπὸ ἕναν Ἅγιο Διδάσκαλο, αὐτὸ ὀνομάζεται Σάτσανγκ (ἐξωτερικό). Αὐτὸ τὸ Σάτσανγκ ἀποτελεῖ τὴ θεωρητικὴ πλευρὰ τῶν διδαγμάτων, ἐνῶ ἡ πραγματικὴ ἐπίδειξη ποὺ δίνεται γιὰ τὴν ἀνάπτυξη καὶ ἐπίτευξη ἐσωτερικῆς προόδου εἶναι τὸ πρακτικὸ μέρος, καὶ καλεῖται διαλογισμὸς ἢ Σάτσανγκ (ἐσωτερικό). Ἡ εὐσυνείδητη ἄσκηση φέρνει καρπὸ μέσα σὲ μέρες ἢ ἑβδομάδες καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ περιμένει κανεὶς χρόνια γιὰ ἀποτελέσματα, ἂν καὶ ἡ πρόοδος ἐξαρτᾶται ἐπίσης, μέχρι ἑνὸς σημείου, ἀπὸ τὸ ὑπόβαθρο τοῦ παρελθόντος τοῦ καθενός. Ἕνας ἀληθινὸς Διδάσκαλος δίνει μιὰ ἀπευθείας ἐσωτερικὴ ἐμπειρία στὴν πρώτη δοκιμή. Ὅταν τὸ πρακτικὸ μέρος παραμελεῖται ἀπὸ ἔλλειψη σταθερότητας ἢ ἀποφασιστικότητας, ἀπὸ ἀμέλεια ἢ πίεση τῶν περιστάσεων, οἱ σπουδαστὲς τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν σχολῶν παραμένουν ὅλο καὶ περισσότερο μόνο στὴ θεωρία. Ἀρχίζει τότε ἡ παρακμὴ τῆς Ἐπιστήμης καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲ βρίσκει παρηγοριά. Αὐτὸ συνήθως συμβαίνει ὅταν ἕνας Διδάσκαλος ἐγκαταλείψει τὸ σῶμα. Γίνεται, ὅμως, ἀρκετὴ προμήθεια

γιὰ τὴν ἀναγέννηση αὐτῆς τῆς Ἐπιστήμης σὲ κάθε ἐποχή, ὅταν καὶ ἡ Θετικὴ καὶ ἡ Ἀρνητικὴ Δύναμη ἀρχίζουν ξανὰ τοὺς κύκλους τους· ἡ πρώτη μέσο τῆς μεσολάβησης τῶν Διδασκάλων τῆς Ἀλήθειας, ἐνῶ ἡ τελευταία ἐργάζεται μέσο ἀνθρώπων — ποὺ ἐπονομάζονται Διδάσκαλοι — οἱ ὁποῖοι στεροῦνται πρακτικῆς ἐμπειρίας ἢ εἶναι χαμένοι σὲ θεωρητικοὺς διαπληκτισμούς. Οἱ Διδάσκαλοι τῆς Ἀλήθειας, ἂν καὶ τελείως κοινοὶ ἄνθρωποι στὴν ἐμφάνιση εἶναι κάτι τὸ σημαντικὰ περισσότερο. Ἀκριβῶς ὅπως μᾶς εἶναι δύσκολο νὰ κρίνουμε ἕναν ἐπιστήμονα, ἕνα γιατρὸ ἢ ἕνα μηχανικὸ πρὶν νὰ ἐκφράσουν μὲ λόγια ἢ νὰ ἐπιδείξουν τὴν ἐπιδεξιότητα καὶ τὴ γνώση τους, ἔτσι ἐπίσης δὲν μποροῦμε νὰ ἀναγνωρίσουμε τὴ γνώση καὶ τὸ κύρος ἑνὸς Διδασκάλου προτοῦ νὰ λάβουμε ἐμπειρία τῆς Θείας Δύναμης ποὺ ἐργάζεται μέσο Του.

Σ' αὐτὴ τὴν Ἐπιστήμη, δὲν ὑπάρχει μυστικὸ ἢ μυστήριο. Ὁ σκοπὸς ποὺ ἐπιδιώκεται εἶναι ἐποικοδομητικὸς καὶ εὐεργετικὸς σὲ ὅλους· καὶ γι' αὐτό, οἱ Ἅγιοι παραμέρισαν τὸ παραπέτασμα τῆς μυστικότητας, ποὺ συνήθως σκεπάζει τὶς διδασκαλίες τοῦ ἐσωτερισμοῦ, γιὰ νὰ τὶς κάνουν προσιτὲς στὸν καθένα ποὺ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτές. Ὑπάρχει μιὰ Ἀόρατη Δύναμη ποὺ ἐργάζεται μέσο τῶν Ἁγίων. Γιατὶ αὐτὴ ἡ Δύναμη προτιμᾶ νὰ μένει κρυμμένη ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο μάτι, εἶναι μιὰ ἐρώτηση ποὺ πρέπει νὰ ἐρωτηθεῖ προσωπικὰ κατὰ τὴ συνάντηση τοῦ ἀνθρώπινου πόλου μέσο τοῦ ὁποίου αὐτὴ ἡ Δύναμη ἐργάζεται. Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο μέσο γιὰ νὰ πλησιάσουμε αὐτὴ τὴ Δύναμη. Ἂν θέλουμε νὰ χρησιμοποιήσουμε ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια πρέπει νὰ πᾶμε σὲ ἕνα διακόπτη ἢ ἕνα πόλο ποὺ θὰ μᾶς βάλει σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν πηγὴ ἐνέργειας. Ἡ ἀόρατη δύναμη μπορεῖ νὰ ὀνομαστεῖ μιὰ «θάλασσα Ἀγάπης». Ὅταν θέλουμε νὰ λουστοῦμε στὴ θάλασσα, πᾶμε στὴν ἄκρη ποὺ ἀρχίζουν τὰ ρηχὰ νερὰ καὶ μετὰ λέμε ὅτι λουστήκαμε στὴ θάλασσα. Ὅμοια, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν ἐμπειρία αὐτῆς τῆς Δύναμης καὶ νὰ ὠφεληθοῦμε ἀπὸ αὐτή, πρέπει νὰ

πᾶμε στὴ μοναδικὴ πηγὴ ἐπαφῆς — σ' ἕναν Ἅγιο Διδάσκαλο.

Ἡ Ζωὴ Πέρα ἀπὸ τὸ Θάνατο

Οἱ Ἅγιοι λένε ὅτι ἡ Φύση ἔχει σχεδιάσει τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴ δυνατότητα νὰ ἀφήνει τὸ φυσικό του σῶμα μὲ τὴ θέλησή του, νὰ ἀνέρχεται σὲ ὑψηλότερα πνευματικὰ ἐπίπεδα, καὶ μετὰ νὰ ἐπιστρέφει στὸ σῶμα. Αὐτοὶ βοηθοῦν προσωπικὰ κάθε ὑποψήφιο, καὶ καθένας παίρνει μιὰ πρακτικὴ ἐμπειρία, ὁσοδήποτε μικρὴ καὶ ἂν εἶναι, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς πρώτης δοκιμῆς τὴν ὥρα τῆς Μύησης. Ἕνα πρόσωπο ποὺ εἶναι ἁρμόδιο νὰ δώσει σὲ ἕναν ἄνθρωπο αὐτὴ τὴν προσωπικὴ ἐμπειρία τῆς ἀπόσυρσης ἢ χωρισμοῦ (προσωρινῶς) ἀπὸ τὸ σῶμα, καὶ ποὺ μπορεῖ μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ τὸν βάλει στὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς τὸ Θεό, εἶναι ἕνας γνήσιος Διδάσκαλος, Ἅγιος ἢ Σατγκουρού. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν ὀργανώσεων ἦταν προορισμένοι γιὰ νὰ τακτοποιοῦν αὐτὸ τὸ θέμα, ἀλλὰ μποροῦμε νὰ κρίνουμε μόνοι μας γιὰ τὴν ἱκανότητά τους σήμερα.

Ἡ ἀπευθείας ἐμπειρία, ποὺ παίρνουμε μέσο τῆς καλοσύνης ἑνὸς πραγματικοῦ Ἁγίου, εἶναι αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ λύση στὸ πρόβλημα τοῦ θανάτου. Σύμφωνα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο: «Ἐὰν δὲν ξαναγεννηθῆτε, δὲν μπορεῖτε νὰ εἰσέλθετε στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν». Λοιπὸν τὸ νὰ ξαναγεννηθεῖ κανεὶς εἶναι τὸ νὰ ἀφήσει τὸ σῶμα του καὶ νὰ μπεῖ στὸ Ὑπερπέραν — μιὰ μετάβαση ἀπὸ τὸ φυσικὸ στὸ ἀστρικὸ ἐπίπεδο. Κάποια μέρα πρέπει νὰ ἀφήσουμε αὐτὸ τὸ προσωρινὸ οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖο, ὅπως μιὰ οἰκοδομὴ ἀπὸ τοῦβλα καὶ πηλό, καταστρέφεται μὲ τὸ χρόνο. Δὲν ὑπάρχει ἔφεση στοὺς Νόμους τῆς Φύσης ἐναντίον τῆς «Θανατικῆς Ἀπόφασης». Φοβόμαστε τὸ θάνατο γιὰ τὴν ἀγωνία καὶ τὸν πόνο ποὺ μᾶς φέρνει, καὶ ἐπίσης ἐξαιτίας τῆς ἀβεβαιότητας ποὺ ὑπάρχει γιὰ ὅ,τι ἀφορᾶ τὸ Ὑπερπέραν. Φοβόμαστε τὴν ἀρρώστια γιατὶ μᾶς φέρνει κοντὰ στὴν πόρτα

τοῦ θανάτου· ἔτσι παλεύουμε γιὰ νὰ ζήσουμε ἂν καὶ γνωρίζουμε ὅτι τὸ τέλος μας εἶναι βέβαιο. Κανένας καταπραϋντικὸς λόγος ἀπὸ τοὺς γιατρούς, τοὺς φίλους, τοὺς συγγενεῖς ἢ τοὺς ἱερεῖς δὲν μπορεῖ νὰ δώσει εἰρήνη καὶ ἀνακούφιση στὸ νοῦ μας τὴν ὥρα ποὺ ἀρχίζει ἡ καταστρεπτικὴ διαδικασία τῆς Φύσης. Αὐτὴ εἶναι ἡ φυσικὴ πορεία τῶν πραγμάτων καὶ δὲν μποροῦμε νὰ ἀπατήσουμε τὴ Φύση.

Ποιὸ λοιπὸν εἶναι τὸ φάρμακο; Ὑπάρχει μιὰ μόνο διέξοδος ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἄβυσσο τῆς ἀπελπισίας, ποὺ εἶναι τὸ νὰ υἱοθετήσουμε καὶ νὰ συνηθίσουμε τοὺς ἑαυτούς μας, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς μας, στῆς Φύσης τὴ διαδικασία τῆς ἀπόσυρσης τῶν πνευματικῶν ρευμάτων ἀπὸ τὸ σῶμα, ἐνῶ εἴμαστε ἀκόμη σὲ συνειδητὴ κατάσταση. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνει μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς Διδασκάλου, καὶ μπορεῖ νὰ ἔρθει σὲ πέρας χωρὶς κανένα πόνο ἢ ὁποιαδήποτε ταραχή. Αὐτὸ δὲν εἶναι μόνο μιὰ δυνατότητα ἀλλὰ ἕνα ἀξιοσημείωτο γεγονός. Ἡ χαρά μας δὲν θὰ ἔχει ὅρια ὅταν θὰ κατέχουμε τὸ μυστικὸ ποὺ ἔφερνε σὲ ἀμηχανία τὸν ἄνθρωπο τόσους αἰῶνες. Γινόμαστε Ὑπεράνθρωποι ἔχοντας τὸ κλειδὶ ποὺ ἀνοίγει τὸ δρόμο πρὸς τὴν εἰρήνη καὶ τὸν οὐρανό, γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ὁποίου μέχρι τώρα εἴχαμε μόνο διαβάσει στὶς ἱερὲς γραφές. Σηκωθῆτε, λοιπόν, καὶ ξυπνῆστε πρὶν νὰ εἶναι πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ βάλετε αὐτὴ τὴν Ἐπιστήμη σὲ ἐφαρμογή. Ἂν παρατηρήσουμε ἀπὸ κοντὰ τὴ διαδικασία τοῦ θανάτου σὲ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ πεθαίνει, βλέπουμε τὶς κόρες τῶν ματιῶν του νὰ στρέφουν λίγο πρὸς τὰ πάνω (ὕστερα μπορεῖ νὰ γυρίσουν στὴν κανονική τους θέση), καὶ ἔπειτα μένει ἀναίσθητος. Ἀλλὰ ὅταν τραβηχτοῦν πρὸς τὰ ἐπάνω πάρα πολύ, πεθαίνει. Ἡ ζωὴ ἐξέρχεται μέσο τῆς ρίζας τῶν ματιῶν καὶ ἀποσυνδέεται ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ φυσικοῦ σώματος καὶ τῶν ὀργάνων τῶν αἰσθήσεων. Ἡ γνώση αὐτῆς τῆς διαδικασίας καὶ ἡ μέθοδος μὲ τὴν ὁποία μποροῦμε νὰ ταξιδέψουμε αὐτὸ τὸ Δρόμο κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς ζωῆς μας, εἶναι ἡ λύση στὸ πρόβλημα τοῦ θανάτου. Κανένα φυσικὸ γύμνασμα δὲν χρειάζεται· δὲν ἔχει νὰ καταπιεῖ κα-

νεὶς κανένα ναρκωτικὸ ἢ νὰ καλλιεργήσει καμιὰ τυφλὴ πίστη. Τὸ Μυστήριο τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου λύνεται εὔκολα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ἁγίου Διδασκάλου, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς δώσει μιὰ ἐμπειρία τῆς διαδικασίας καὶ θὰ σᾶς βάλει στὴ λεωφόρο τῶν ἐσωτερικῶν βασιλείων. Ἀκόμη καὶ ὅταν ἐνεργεῖ ἐμμέσως μέσο ἑνὸς ἐξουσιοδοτημένου ἀντιπρόσωπου, παραμένει ἡ ὑπεύθυνη δύναμη. Ἡ ἀπόσταση δὲν ὑπάρχει γιὰ τοὺς Διδασκάλους.

Ποιὸ εἶναι τὸ ὄφελος ἀπὸ αὐτὴ τὴ διαδικασία; Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ περιγραφεῖ μὲ λόγια. Κατὰ τὴν ὥρα τῆς Μύησης, ὁ ὑποψήφιος βλέπει τὸ πραγματικὸ Φῶς μέσα του, ἐνῶ κανονικὰ τὸ ἐσωτερικὸ μάτι εἶναι σκεπασμένο ἀπὸ ἕνα παχὺ πέπλο σκότους. Αὐτὸς τότε συνειδητοποιεῖ ὅτι ἡ παράδοση τοῦ ἀναμμένου κεριοῦ στὶς ἐκκλησίες καὶ τοὺς ναοὺς εἶναι γιὰ νὰ τοῦ ὑπενθυμίσουν τὸ Θεῖο Οὐράνιο Φῶς μέσα του. Τὸ Φῶς αὐτὸ αὐξάνει σὲ ἀκτινοβολία πολλῶν ἥλιων μαζί, καθὼς προχωρεῖ στὸ Δρόμο. Αὐτὸς καταλαβαίνει ὅτι ὁ ἀκατάπαυστος ἐσωτερικὸς Ἦχος μὲ τὸν ὁποῖο ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μέσα του εἶναι ὁ Θεῖος Δεσμὸς ποὺ ὀνομάζεται «Λόγος» ἀπὸ τὸ Χριστό, «Κάλμα» καὶ «Νίντα-ἰ-Ἀσμάνι» στὸ Κοράνιο, «Νὰντ» στὶς Βέδες, «Οὔτζἴτ» στὶς Οὐπανισάδες, «Σαρόσσα» ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Ζωροάστρη καὶ «Νάαμ» καὶ «Σάμπτ» ἀπὸ τοὺς Ἁγίους καὶ τοὺς Διδασκάλους. Μὲ τὸν καιρό, συναντᾶ τὸ Διδάσκαλο μέσα του, μιλεῖ μαζί του πρόσωπο μὲ πρόσωπο καὶ εἶναι πιὰ βέβαιος γιὰ τὴ χάρη, τὴν καθοδήγηση καὶ τὴν προστασία του ὁπουδήποτε καὶ ἂν πάει, ἀκόμη καὶ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου. Μὲ τέτοια φανερὴ ἀπόδειξη μπροστά του, ἔχει τώρα ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του καὶ στὴν Ἐπιστήμη. Μόνο τότε μπορεῖ νὰ ὀνομαστεῖ θεϊστὴς μὲ τὴ σωστὴ ἔννοια τῆς λέξης καὶ νὰ χαμογελᾶ σ' ἐκείνους ποὺ λένε γιὰ τὴ θρησκεία ὅτι εἶναι ὁ Παράδεισος τῶν ἀνόητων, ἕνα φάντασμα ποὺ ἐφεύρῆκαν πονηροὶ ἱερεῖς, καὶ τὸ ὄπιο τῶν μαζῶν. Ἔχει βρεῖ μιὰ σίγουρη εἴσοδο μέσο τῆς πύλης τοῦ οὐρανοῦ, σ' αὐτὴ τὴ ζωή, καὶ εἶναι στὸ κατώφλι τῆς παρατήρησης τῶν μυστικῶν τῆς Φύσης, καὶ

ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς. Πραγματικὰ αὐτὸς «κρούει τὴν θύραν τοῦ οὐρανοῦ» ἢ «κτυπᾶ ἐσωτερικῶς». Λόγια ἐνάντια δὲν μποροῦν νὰ κλονίσουν τὴν πίστη του στὴν Ἐπιστήμη, καθὼς ὁ Διδάσκαλος τὸν ὁδηγεῖ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐμπρός. Ὁ θάνατος γίνεται μιὰ θεληματικὴ διαδικασία. Τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον συγχωνεύονται σὲ ἕνα καὶ συλλαβαίνει μέσα στὴν παλάμη του τὴν ἀδιαφιλονείκητη Ἀλήθεια, τὴν οὐσία τῆς Ὕπαρξης. Ἀπελευθερωμένος ἀπὸ τὸ σῶμα, ποὺ τώρα μοιάζει σὰν κέλυφος χωρὶς τὸν πυρήνα, γνωρίζει ὅτι εἶναι «Ψυχή», ἕνα ἀχώριστο μέρος ἀπὸ τὸ Αἰώνιο Πνεῦμα, καὶ ἔτσι προχωρεῖ βιαστικὰ πρὸς τὴν ἀρχικὴ πηγή του. Ὁ κόσμος τοῦ φαίνεται σὰν ἕνα ὄνειρο, ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὶς ἐντολὲς τοῦ Διδασκάλου του, γυρίζει στὴν κοσμικὴ του ζωή, σοφὸς καὶ ἄφοβος στὴν ἐκτέλεση τῶν καθηκόντων του.

Προκαταρτικὰ Προσόντα γιὰ ἕναν Ὑποψήφιο τοῦ Δρόμου

Ἀκριβῶς ὅπως σὲ κάθε ἄλλη ἐπιστήμη, ἔτσι ἀπαιτοῦνται καὶ ἐδῶ ὁρισμένα προκαταρτικὰ προσόντα πρὶν νὰ γίνει μεγάλη πρόοδος. Ἡ ἔγγαμη ζωή, ἡ σκληρὴ ἐργασία ἢ ἕνα φτωχὸ περιβάλλον δὲν εἶναι ἐμπόδια. Δὲν θεωρεῖται εὔνοια ἂν ἔχετε μιὰ ὑψηλὴ θέση ἢ κατέχετε μεγάλη περιουσία. Οὔτε τὸ νὰ εἶναι κανεις μέλος μιᾶς ἰδιαίτερης πίστης χρησιμεύει ὡς συστατικό. Ὁπουδήποτε καὶ ἂν βρίσκεται ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ προσπαθεῖ γιὰ τὴν ἐξευγένιση τοῦ χαρακτήρα, τὴν ἐγκράτεια καὶ τὴν ἁγνότητα τῆς καρδιᾶς. Ἡ ἁγνότητα τῆς καρδιᾶς στὴ σκέψη, στὸ λόγο καὶ στὴν πράξη εἶναι οὐσιῶδες. «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τὴν καρδίαν, διότι αὐτοὶ θέλουσιν ἰδεῖ τὸν Θεόν». Μιὰ ἠθικὴ ζωὴ εἶναι ἕνα σκαλοπάτι πρὸς τὴν Πνευματικότητα, ἀλλὰ ὅμως Πνευματικότητα δὲν εἶναι ἁπλῶς καὶ μόνο μιὰ ἠθικὴ ζωή. Αὐτὸ πρέπει πάντοτε νὰ τὸ ἔχουμε στὸ νοῦ μας.

Μποροῦμε νὰ χωρίσουμε τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου (1) στὴ διατροφή, καὶ (2) στὶς σχέσεις του μὲ τοὺς ἄλλους. Γιὰ ὅ,τι ἀφορᾶ τὴ διατροφή, ἡ χορτοφαγία καὶ ἡ ἀπαφυγὴ οἰνοπνευματοδῶν εἶναι ἀναγκαῖα. «Οὐ φονεύσεις» καὶ «Ζῆσε καὶ ἄφησε νὰ ζήσουν», θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι οἱ ἀρχές μας στὴ ζωή. Τὸ σῶμα μας εἶναι ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ καὶ εἶναι ἱερὸς τόπος. Δὲν πρέπει νὰ τὸ παραμελοῦμε ἢ νὰ κάνουμε κατάχρηση, ἀλλὰ νὰ τὸ φροντίζουμε ὅσο εἶναι δυνατὸ καλύτερα γιὰ νὰ τὸ διατηροῦμε ὅπως πρέπει. Ὅλα ἐπίσης τὰ μεθυστικὰ ποτὰ πρέπει νὰ ἀποφεύγονται γιατὶ μᾶς κάνουν νοσηροὺς καὶ ἀσταθοῦς συνειδητότητας. Σχετικὰ μὲ τὶς σχέσεις μας μὲ τοὺς ἄλλους, θὰ πρέπει νὰ σπέρνουμε τὸ σπόρο τῆς καλοσύνης γιὰ νὰ θερίσουμε τοὺς καρπούς του. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι πάρα πολὺ ἀναγκαῖες «Κάνε πρὸς τοὺς ἄλλους ὅπως θὰ ἐπιθυμοῦσες οἱ ἄλλοι νὰ κάνουν πρὸς ἐσένα». «Ἀγάπα, καὶ ὅλες οἱ εὐλογίες θὰ ἔρθουν σὲ σένα», «Ἀγάπα τὸν ἐχθρό σου καὶ κάνε καλὸ σ᾽ αὐτοὺς ποὺ σὲ μισοῦν». Ὁ Θεὸς ὑπάρχει μέσα σὲ κάθε μορφὴ καὶ ὅποιος ἀγαπᾶ τὸ Θεὸ πρέπει νὰ ἀγαπᾶ τὴ Δημιουργία τοῦ Θεοῦ. Τὸ νὰ ἀγαπᾶ κανεὶς τὸ Θεὸ εἶναι τὸ νὰ ἀγαπᾶ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Θὰ πρέπει ἐπίσης νὰ κερδίζουμε «τὰ πρὸς τὸ ζῆν» μὲ τὸν ἱδρώτα τοῦ προσώπου μας καὶ νὰ τὰ μοιραζόμαστε μὲ τοὺς ἄλλους. Αὐτὰ δὲν εἶναι κούφια λόγια, ἀλλὰ σοφὴ καὶ ὑγιὴς συμβουλή.

Κάρμα (Δράση καὶ Ἔργα)

Κάθε σκέψη, κάθε λόγος καὶ κάθε ἔργο πρέπει νὰ λογαριαστεῖ καὶ νὰ ἀποζημιωθεῖ ἀπὸ τὴ φύση. Κάθε αἰτία ἔχει ἕνα ἀποτέλεσμα καὶ κάθε δράση φέρνει μιὰ ἀντίδραση. Ξερρίζωσε τὴν αἰτία καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἐξαφανίζεται. Αὐτὸ ἔχει γίνει ἀπὸ τοὺς Διδασκάλους ποὺ ἔχουν ὑπερβεῖ αὐτοὺς τοὺς νόμους, ἀλλὰ ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι δεμένοι μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ Κάρμα, ποὺ εἶναι ἡ ριζικὴ αἰτία τῆς φυσικῆς ὕπαρξης καὶ

τὸ ἔξυπνο τέχνασμα τῆς Φύσης γιὰ νὰ διατηρεῖ τὴν ὕπαρξη τῆς δημιουργίας. Ὁ νόμος τοῦ Κάρμα ἐπαγρυπνεῖ ὥστε νὰ πληρωνόμαστε: «ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ» καὶ «ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος», μὲ τὴ μορφὴ χαρᾶς ἢ πόνου. Εἶναι τὸ βούκεντρο στὰ κρυμμένα χέρια τῆς Φύσης. Ὁ νοῦς τροφοδοτεῖ τὸ Κάρμα, βάζει ἕνα κάλυμμα στὴν ψυχὴ καὶ κυβερνᾶ τὸ σῶμα μέσο τῶν ὀργάνων καὶ τῶν αἰσθήσεων. Ἂν καὶ εἶναι ἡ ψυχὴ ποὺ μεταδίνει δύναμη στὸ νοῦ, ἀντιθέτως ὁ τελευταῖος πῆρε τὴν κυριαρχία καὶ κυβερνᾶ τὴν ψυχή. Ἡ ἐξουσία τοῦ νοῦ, λοιπόν, εἶναι τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν Πνευματικότητα. Ἡ νίκη τοῦ νοῦ εἶναι νίκη τοῦ κόσμου. Ἀκόμη καὶ φτασμένοι Γιόγκις καὶ Μύστες ποὺ μποροῦν νὰ ὑψωθοῦν σὲ ἀνώτερα πνευματικὰ βασίλεια δὲν μένουν ἄθικτοι ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Κάρμα.

Οἱ Ἅγιοι ταξινομοῦν τὸ Κάρμα σὲ τρεῖς ξεχωριστὲς ὁμάδες, ὡς ἑξῆς:

(1) Σάντσιτ (ἀποθηκευμένο): Καλὰ ἢ κακὰ ἔργα ποὺ βρίσκονται στὸ λογαριασμό μας γιατὶ τὰ κερδίσαμε καὶ τὰ δημιουργήσαμε μέσα σὲ ὅλα μας τὰ προηγούμενα σώματα τῆς τάξης τῆς Δημιουργίας, λογαριάζοντας ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς πρώτης ἐμφάνισης τῆς ζωῆς πάνω στὴ γῆ. Ἀλίμονο! Ὁ ἄνθρωπος δὲν γνωρίζει τίποτα γι' αὐτὰ ἢ γιὰ τὴν ἔκτασή τους.

(2) Πραράμπντα (Μοίρα ἢ Πεπρωμένο): Τὸ Κάρμα ἐξαιτίας τοῦ ὁποίου ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποίου ἔχει φέρει τὸν ἄνθρωπο στὸ σημερινό του σῶμα καὶ πρέπει νὰ ξεπληρωθεῖ σ' αὐτὴ τὴ ζωή. Οἱ ἀντιδράσεις αὐτοῦ τοῦ Κάρμα ἔρχονται σὲ μᾶς ἀπροσδόκητα καὶ χωρὶς νὰ τὸ πάρουμε εἴδηση καὶ δὲν ἔχουμε κανένα ἔλεγχο ἐπάνω του. Καλὸ ἢ κακό, πρέπει νὰ τὸ ὑπομένουμε ἢ νὰ τὸ ὑποφέρουμε αὐτὸ τὸ Κάρμα γελώντας ἢ κλαίγοντας, ὅπως μᾶς ταιριάζει καλύτερα.

(3) Κριγιάμαν (Λογαριασμὸς τῶν πράξεων καὶ τῶν ἔργων μας μέσα στὸ τωρινό μας σῶμα): Αὐτὸ ὑπερέχει τῶν

δύο ἄλλων ὁμάδων ποὺ ἀναφέρονται πιὸ πάνω, καθὼς ἐδῶ, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος νὰ κάνει ἀκριβῶς ὅπως τοῦ ἀρέσει, μέσα σὲ ὁρισμένα ὅρια.

Εἴτε τὸ γνωρίζουμε εἴτε ὄχι, ἔργα ποὺ ἔγιναν καὶ ὑπάγονται σ' αὐτὸν τὸν τίτλο καρποφοροῦν. Τὸ ἀποτέλεσμα μερικῶν ἀπὸ αὐτὰ τὸ θερίζουμε πρὶν πεθάνουμε καὶ τὸ ὑπόλοιπο μεταφέρεται στὴν ἀποθήκη τοῦ Σάντσιτ.

Τὸ Κάρμα εἶναι ἡ αἰτία τῆς ξαναγέννησης, καὶ κάθε γέννηση ἀκολουθεῖται μὲ τὴ σειρά της ἀπὸ τὸ θάνατο. Ἔτσι ὁ κύκλος τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ πόνου, ποὺ εἶναι συνακόλουθα τῆς γέννησης καὶ τοῦ θανάτου, ἐξακολουθεῖ. «Ὅπως σκέπτεσαι ἔτσι γίνεσαι». Εἶναι ἕνας ἀμετάβλητος Νόμος τῆς Φύσης, χάρη στὸν ὁποῖο ὑπάρχει αὐτὸ τὸ Σύμπαν. Ὅσο καὶ ἂν εἶναι ἀκέραιος ἢ ἰδιοφυΐα ἕνας ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ἀπαλλαγεῖ ἐφόσον ὑπάρχει καὶ τὸ ἐλάχιστο ἴχνος Κάρμα. Ἡ ἄγνοια τοῦ Νόμου δὲ συγχωρεῖται, καὶ ἂν καὶ μπορεῖ νὰ ὑπάρχει κάποια παραχώρηση ἢ ἐλαστικότητα στοὺς ἀνθρώπινους νόμους σὲ εἰδικὲς περιστάσεις, καμιὰ παράβλεψη δὲν ὑπάρχει στοὺς Νόμους τῆς Φύσης. Ἡ προσευχή, ἡ ἐξομολόγηση καὶ ἡ ἐξιλέωση μπορεῖ νὰ δώσουν προσωρινὴ διανοητικὴ ἀνακούφιση ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ ὑπερνικήσουν τὸ Κάρμα. Ὅλο τὸ Κάρμα πρέπει νὰ ἀποσβεστεῖ τελείως προτοῦ ν' ἀποκτήσει κανεὶς παντοτινὴ σωτηρία.

Ἐνοχλημένος ἀπὸ αὐτὰ τὰ γεγονότα ὁ ἄνθρωπος ζητᾶ παρηγοριὰ σὲ βαθιὰ εὐλαβὴ δόγματα, ἢ ὅταν μάθει ὅτι καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ ἔργα εἶναι δεσμά — τὰ πρῶτα ἀπὸ χρυσὸ καὶ τὰ δεύτερα ἀπὸ σίδερο — στρέφεται στὴν Αὐταπάρνηση. Διάφορες πίστεις ὑπόσχονται ἀνακούφιση, ἀλλὰ γρήγορα ἀνακαλύπτει ὅτι αὐτὴ εἶναι μόνο προσωρινή. Πῶς λοιπὸν ἕνας Διδάσκαλος ἀντιμετωπίζει αὐτὸ τὸ πρόβλημα; Κατὰ τὴν ὥρα τῆς Μύησης, ὁ Διδάσκαλος ἀρχίζει τὴ διαδικασία τῆς διεκπεραίωσης ὅλου τοῦ Κάρμα τοῦ μυημένου. Τοῦ δίνει μιὰ ἐπαφὴ μὲ τὸ Ἠχητικὸ Ρεῦμα καὶ μὲ τὴν ἄσκηση σ' αὐτὸ ὁ

Σάντσιτ λογαριασμός καίγεται. Ἡ διαδικασία εἶναι ὅμοια μὲ τὸ νὰ βάλει κανεὶς μιὰ χούφτα σπόρους σὲ ἕνα τηγάνι καὶ νὰ τοὺς βάλει στὴ φωτιά· αὐτὸ κάνει τοὺς σπόρους νὰ φουσκώσουν καὶ νὰ σκάσουν καὶ ἔτσι νὰ χάσουν τὴν ἱκανότητα νὰ ξαναμεγαλώσουν. Μετὰ ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ Κριγιάμαν λογαριασμοῦ. Ἀφοῦ προειδοποιεῖ τοὺς μαθητές του νὰ προσέχουν νὰ μὴν ἀνοίξουν κανένα καινούργιο λογαριασμὸ κακῶν ἔργων, ὁ Διδάσκαλος χαρίζει γενικὴ ἐπιείκια γιὰ ὅ,τι ἀφορᾶ τὰ περασμένα ἔργα, μέρος τῶν ὁποίων ὁ μαθητὴς ἔχει ἤδη κανονίσει σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ μέχρι τὴν ὥρα τῆς Μύησης. Τοῦ ὁρίζεται νὰ κάνει μιὰ καθαρὴ ζωὴ καὶ νὰ ξεριζώσει ὅλες τὶς ἀτέλειές του μὲ αὐτοενδοσκόπηση ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Τὸ Πραράμπντα Κάρμα δὲν ἀγγίζεται ἀπὸ τοὺς Ἁγίους γιατὶ αὐτὸ εἶναι ἡ αἰτία τοῦ φυσικοῦ σώματος, ποὺ θὰ ἐξαφανιζόταν ἐξαιτίας τῆς ἐπέμβασης στοὺς Φυσικοὺς Νόμους. Ἔτσι μιὰ πολὺ μικρὴ ποσότητα τοῦ Κάρμα ἀπομένει τώρα γιὰ νὰ τὴν ἀνεχτεῖ μέσα στὸ φυσικὸ σῶμα γιὰ τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς του ὁ μαθητής, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἀκόμη γίνεται μαλακότερο μὲ τὴ χάρη τοῦ Διδασκάλου. Ὁ νόμος τῆς χάρης κάνει θαύματα καὶ ἕνας λάτρης, ποὺ ἀπὸ ἀγάπη καὶ ἀφοσίωση ἐναποθέτει ὅλες του τὶς ἐλπίδες στὸ Διδάσκαλο, περνᾶ ἄθικτος ἀπὸ τὰ στενόχωρα ἀποτελέσματα τῶν ἀντιδράσεων τοῦ περασμένου Κάρμα. Σὲ στιγμὲς δυστυχίας, ταραχῆς καὶ στενοχώριας, ὁ Διδάσκαλος εἶναι τὸ καταφύγιό μας. Ἐνεργεῖ ἀπαρατήρητος, ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἀπόσταση. Ἀκριβῶς ὅπως μιὰ μητέρα ἑνὸς ἄρρωστου παιδιοῦ κρατᾶ τὸ παιδὶ σὲ ἀσφάλεια μέσα στὴν ἀγκαλιά της κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἐγχείρησης, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν αἰσθάνεται κανένα πόνο, ἔτσι ἐπίσης ὁ Διδάσκαλος μᾶς κρατᾶ στὴ γεμάτη ἀγάπη ἀγκαλιά του. Ἀπὸ ἄφθονη συμπάθεια, ἀγάπη καὶ καλοσύνη, οἱ Ἅγιοι κατὰ καιροὺς παίρνουν πάνω στοὺς δικούς τους ὤμους μερικὰ Καρμικὰ βάσανα τῶν μαθητῶν τους μέσο τοῦ Νόμου τῆς Συμπάθειας. Δὲν ὑπάρχει δικαστήριο κρίσης μετὰ θάνατο γιὰ τὸν ἀφοσιωμένο μαθητή. Ὁ Διδάσκαλος εἶναι τὰ πάντα γι' αὐτόν.

Γιατὶ ἕνας Ἅγιος Διδάσκαλος παίρνει ἐπάνω του ὅλα αὐτά; Ἐπειδὴ κληρονομεῖ τὴ φιλεύσπλαχνη φύση του ἀπὸ τὸ Θεό, ποὺ τοῦ δίνει ἐντολὴ νὰ μοιράσει προσωπικῶς αὐτὸ τὸ θησαυρὸ τοῦ ἐλέους. Ἔτσι, ὁ Διδάσκαλος τιμᾶται ὅπως ὁ Θεός. Τὸ Σὰντ - Μὰτ ἔχει τόμους βιβλίων ποὺ γράφηκαν γιὰ ἔπαινο τῶν Διδασκάλων, καὶ ἂν γράφονταν ἄλλα τόσα βιβλία, μὲ δυσκολία θὰ ἀπέδιναν δικαιοσύνη στὴν ἀπεραντοσύνη τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλοσύνης τους.

Ὁ χρόνος ρίχνει τὴ βαριὰ σκιά του πάνω στὸν ἄνθρωπο. Πρέπει νὰ κοπιάσει σκληρὰ γιὰ νὰ συμβαδίσει μὲ τοὺς καιροὺς ποὺ ἀλλάζουν. Τόσο βαθιὰ εἶναι ἀπορροφημένος στὶς ἐξωτερικές του ἀνάγκες καὶ ἐπιθυμίες ποὺ ξεχνᾶ ὁλότελα τὴν εὐγνωμοσύνη, τὴ συμπάθεια καὶ τὴν ἀγάπη. Μπερδεμένος καὶ περιτριγυρισμένος μὲ τὰ «Πέντε Θανάσιμα» Ἁμαρτήματα — λαγνεία, ὀργή, ἀπληστία, προσκόλληση καὶ ματαιοδοξία — σκοντάφτει καὶ φωνάζει στὸν Ἀόρατο γιὰ βοήθεια. Ἡ Οὐράνια Εὐσπλαχνία συγκινεῖται καὶ καθὼς οἱ καιροὶ σκληραίνουν, ὁ Παντοδύναμος ἐκτείνει τὴ βοήθειά Του μέσο τῶν Διδασκάλων ὅλο καὶ περισσότερο πλουσιοπάροχα. Αὐτὴ εἶναι ἡ περίπτωση κατὰ τὴν Κάλι Γιούγκα — τὴ Σιδερένια Ἐποχή.

Εἶναι πράγματι πολὺ δύσκολο νὰ πιστέψει κανεὶς ὅτι ὁποιοσδήποτε μπορεῖ νὰ εἶναι πάνω ἀπὸ τὰ πέντε πάθη ποὺ ἀναφέρονται πιὸ πάνω, καὶ ὅτι μπορεῖ νὰ μπεῖ στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του. Ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία αὐτῶν τῶν πέντε καὶ μόνο ἕνας Διδάσκαλος μπορεῖ νὰ σώσει ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ νύχια τους. Ὅλοι μας ζητᾶμε ἀξιόπιστη ἀπόδειξη πρὶν νὰ ἐμπιστευτοῦμε τοὺς ἑαυτούς μας, καὶ αὐτὴ δίνεται ἀπὸ ἕνα Διδάσκαλο μὲ τὴ μορφὴ μιᾶς ἐμπειρίας τοῦ παλμοῦ τῆς ζωῆς, ἢ τοῦ Νάαμ (τοῦ Λόγου), καὶ κάποιας ἐσωτερικῆς ἐνόρασης. Ἡ ἐπαφὴ μὲ ἕνα Διδάσκαλο εἶναι ἀπαραίτητη. Αὐτοὶ ποὺ τὴν ἀποφεύγουν καὶ στηρίζονται στοὺς ἑαυτούς τους ἢ βασίζονται στὴν παράδοση καὶ τοὺς ἱερεῖς — τὸ ἴδιο ἀμαθεῖς ὅπως οἱ

ἴδιοι — στεροῦνται τῆς ἐπαφῆς μὲ αὐτὴ τὴ Δύναμη, καὶ ὅπως λέει ἡ παροιμία: «Ὅταν ὁ τυφλὸς ὁδηγεῖ τὸν τυφλὸ καὶ οἱ δύο πέφτουν μέσα στὸ χαντάκι».

Ἀδιαφορία, μὴ παραδοχὴ ἢ ἀπιστία δὲ θὰ εἶναι πρὸς ὄφελός μας ὅταν ἡ Φύση ἐπιβάλλει τὸν Παγκόσμιό της Θεσμὸ — τὸ Θάνατο. Ἡ θέση μας θὰ εἶναι σὰν τοῦ περιστεριοῦ, ποὺ βλέποντας μιὰ γάτα νὰ πλησιάζει κλείνει τὰ μάτια του καὶ πιστεύει ὅτι ἡ γάτα δὲν μπορεῖ τότε νὰ τὸ πειράξει, ἀλλὰ σὲ μερικὰ λεπτά τὸ φτωχὸ πουλὶ εἶναι μέσα στὶς δυνατὲς σιαγόνες της. Τότε εἶναι πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ σκεφτεῖ νὰ διαφύγει. Ἀγρυπνεῖτε λοιπὸν ἐφόσον ὑπάρχει ἀκόμη καιρός.

Πνευματικότητα

Ἴσως δὲν θὰ εἶναι ἄτοπο νὰ ἐξηγήσουμε ἐδῶ τὴν ἔννοια τοῦ ὅρου «Πνευματικότητα», ποὺ συχνὰ συγχέεται μὲ τὴν τυφλὴ πίστη στὰ ἱερὰ βιβλία, τὴν ἐπίδειξη θαυμάτων, τὰ ψυχικὰ φαινόμενα, ἢ τὶς Γιογκικὲς δυνάμεις. Ἡ Πνευματικότητα εἶναι μιὰ ἐσωτερικὴ ἐμπειρία καὶ τὸ ἀλφαβητάριό της ἀρχίζει ἐκεῖ ὅπου ὅλη ἡ φιλοσοφία καὶ οἱ Γιογκικὲς ἀσκήσεις τελειώνουν. Εἶναι ἡ ἐμπειρία τῆς Ψυχῆς. Ὅταν κανεὶς λέει: «Εἶμαι τὸ σῶμα», αὐτὸ εἶναι ἕνα συναίσθημα βασισμένο στὴ διάνοια καὶ καθορίζεται ὡς ἄγνοια. Ὅταν λέει «Δὲν εἶμαι σῶμα, εἶμαι μιὰ ξυπνημένη ψυχή», αὐτὸ εἶναι γνώση ποὺ ἀποκτήθηκε ἀπὸ τὰ βιβλία ἢ μόνο θεωρία, ἀλλὰ ὅταν ἀποκτᾶ κανεὶς μιὰ πραγματικὴ ἐμπειρία τῆς ψυχῆς μὲ τὴν αὐτοανάλυση καὶ ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ Ὑπερεγώ, αὐτὸ ὀνομάζεται Πνευματικότητα. Τὸ πρῶτο πρακτικὸ μάθημα ἀρχίζει ὅταν γίνει πλήρης ἀποχώρηση ἀπὸ τὸ φυσικὸ σῶμα μέσο τῆς καλοσύνης ἑνὸς Πρακτικοῦ Διδασκάλου. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀποχωρίσει καὶ νὰ ξεχωρίσει τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὸ φυσικὸ σῶμα ἀβοήθητος. Ἂν κανεὶς ἰσχυρίζεται διαφορετικὰ καὶ νομίζει ὅτι μπορεῖ, ἁπλῶς ἀπατᾶ τὸν ἑαυτό του. Ὅλες οἱ προ-

σπάθειες χωρὶς τὴ βοήθεια ἑνὸς Διδασκάλου, ποὺ εἶναι ὁ μόνος ἁρμόδιος νὰ μεταδώσει αὐτὴ τὴν ἐμπειρία, θὰ ἀποτύχουν. Οἱ Διδάσκαλοι ἔρχονται νὰ διανείμουν αὐτὸν τὸ θησαυρὸ τῶν πνευματικῶν εὐλογιῶν στοὺς ἀναζητητὲς τῆς Ἀλήθειας. Ἡ Πνευματικότητα δὲν μπορεῖ νὰ ἀγοραστεῖ οὔτε νὰ διδαχτεῖ, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ μεταδοθεῖ μὲ τὴν ἐπαφὴ μὲ πνευματικοὺς ἀνθρώπους. Ἐπιπλέον,τὰ δῶρα τῆς Φύσης, ὅπως ὁ ἀέρας, τὸ νερό, τὸ φῶς κ.τ.λ. εἶναι δωρεάν. Ἡ Πνευματικότητα εἶναι ἐπίσης δῶρο τῆς Φύσης καὶ δίνεται δωρεὰν ἀπὸ τοὺς Διδασκάλους. Ἐπίσης, ἡ Πνευματικότητα δὲν μπορεῖ νὰ ἀποκτηθεῖ ἀπὸ τὰ βιβλία· καὶ αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀλήθεια ποὺ ὑποστηρίζουν ὅλες οἱ ἱερὲς γραφές. Τὰ βιβλία εἶναι μιὰ πολύτιμη καταγραφὴ τῶν ἐσωτερικῶν ἐμπειριῶν τῶν ἄλλων στὴν Πνευματικότητα. Συμπληρώνουν χάσματα τῆς ἱστορίας καὶ περιέχουν μυνήματα ἀπὸ περασμένους Διδασκάλους, ποὺ μᾶς βοηθοῦν νὰ ἐπιβεβαιώσουμε τὰ γεγονότα ποὺ ἀποκαλύπτονται ἀπὸ ἕνα Ζωντανὸ Διδάσκαλο, στερεώνοντας ἔτσι τὴν πίστη μας στὴν Ἐπιστήμη. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει μπερδευτεῖ ἀπὸ τὶς διάφορες μεταφράσεις, ἐξηγήσεις καὶ ἐκθέσεις, καθεμιὰ διαφορετικὴ τῆς ἄλλης· καὶ αὐτὸ ἀντὶ νὰ ἀνακουφίσει τὸ νοῦ του, τείνει μᾶλλον στὸ νὰ τὸν συγχύσει καὶ νὰ τὸν μπερδέψει. Ὁ ἐγωϊσμός του δημιούργησε ἐπίσης ἑκατοντάδες θρησκευτικῶν κύκλων, ποὺ σκοπός τους εἶναι ὁ χωρισμὸς καὶ ἡ στενὴ ὀρθοδοξία ἀντὶ τῆς ἀγάπης, καὶ ἡ στενὴ ἀντίληψη ἀντὶ τῆς ὁλοκληρότητας. Ταλαντευόμενοι μεταξὺ ἀντικρουόμενων συναισθημάτων, οἱ ἄνθρωποι ἀναπτύσσουν μίσος καὶ σκέπτονται γιὰ πόλεμο.

Γιὰ τὴν κατανόηση τῆς Ἐπιστήμης τῶν Διδασκάλων, παρακολουθοῦμε τὸ Σάτσανγκ, ὅπου οἱ περισσότερες τῶν ἀμφιβολιῶν μας ξεκαθαρίζονται. Οἱ ἀπευθείας ἀπαντήσεις ἀπὸ τὸ Διδάσκαλο βοηθοῦν στὴν ἐξάλειψη τῶν ὑπόλοιπων ἀμφιβολιῶν. Ὅλες οἱ ἐρωτήσεις ἐξετάζονται μὲ τὴν ἴδια ἤρεμη προσοχὴ χωρὶς νὰ προσφέρονται ἐπιχειρήματα γιὰ συζητήσεις. Πλούσιοι ἢ φτωχοί, ὑψηλῆς ἢ χαμηλῆς κοινωνικῆς τάξης, ὅλοι δέχονται τὴν ἴδια προσοχὴ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ὅπως ἕνας για-

τρὸς θὰ ἔπρεπε νὰ παρακολουθεῖ τοὺς ἀσθενεῖς. Ἕνας ἀληθινὸς Διδάσκαλος βλέπει τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα ἑνὸς ἀνθρώπου τόσο καθαρὰ ὅπως βλέπει κανεὶς τὸ περιεχόμενο μιᾶς γυάλας, ἀλλὰ δὲν ἀποκαλύπτει τίποτα. Καθήμενοι μπροστά του, ἀκόμη καὶ αὐτοὶ ποὺ δὲν καταλαβαίνουν τὴ γλώσσα του ὠφελοῦνται, ἀκριβῶς ὅπως ἕνας μέσα σὲ ἕνα ἀρωματοπωλεῖο ἀπολαμβάνει τὴν εὐωδιὰ τῶν μυρωδικῶν. Ὁ Διδάσκαλος ρίχνει βροχηδὸν εὐλογίες μὲ τὰ βλέμματά του, ποὺ ἁρπάζουν αὐτοὶ ποὺ εἶναι πρόθυμοι. Τὰ μάτια του εἶναι ἕνα θαυμάσιο ραντιστήρι ἀγάπης.

Τὸ κριτήριο γιὰ νὰ κρίνουμε ἕνα Γνήσιο Διδάσκαλο

Μὴν κρίνετε ἕνα Διδάσκαλο ἀπὸ τὴν ἐξωτερική του ἐμφάνιση, τὴ γενεαλογική του καταγωγή, τὸν πλούσιο ἢ φτωχὸ ρουχισμό του, τὴ χώρα τῆς καταγωγῆς του, τὸ πῶς μιλᾶ, πῶς τρώει, ἢ τὴ θέση ποὺ ἔχει, τὸν ἀριθμὸ τῶν βιβλίων ποὺ εἶναι ὁ συγγραφέας ἢ ἀπὸ ὅ,τι ὁ κόσμος λέει γι' αὐτόν. Πρῶτα πάρετε τὴν ἐσωτερικὴ ἐμπειρία ποὺ ὑπόσχεται καὶ μετὰ κρίνετε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὑψηλὴ σκοπιά. Ἡ προσωπικὴ ἐμπειρία εἶναι τὸ κριτήριο γιὰ νὰ κρίνουμε ἕνα γνήσιο Διδάσκαλο. Ὁποιοδήποτε ἄτομο ποὺ βλέπει τὰ πράγματα ἀπὸ ἕνα πνευματικὸ ἐπίπεδο — τὸν ἄνθρωπο καὶ τὶς στενοχώριες του, τὶς δυσκολίες του καὶ τὴν ἀνικανότητά του νὰ βοηθηθεῖ—καὶ ποὺ ἔχει μελετήσει τὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζει ἡ ἀνθρωπότητα, μπορεῖ νὰ προμηθεύσει τὶς λύσεις τους, καὶ εἶναι ἐπίσης ἱκανὸ νὰ διορθώσει καὶ νὰ ὁδηγήσει τὸν ἄνθρωπο ὁρατῶς καὶ ἀοράτως, ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς, τόσο στὴ θεωρία ὅσο καὶ στὴν πράξη. Μόνο ἕνα τέτοιο ἄτομο εἶναι κατάλληλο νὰ πάρει τὴν ὑπεύθυνη θέση ἑνὸς Διδασκάλου. Εὐλογημένοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ δοκιμάζουν ἕνα συγκινητικὸ συναίσθημα εὐτυχίας καὶ μεγάλης ἐπιθυμίας μέσα στὴν καρδιὰ

τους, στὸ ἄκουσμα τῆς εἴδησης πὼς ἕνας τέτοιος Διδάσκαλος ὑπάρχει καὶ εἶναι κοντά.

Ἡ Πνευματικότητα εἶναι μιὰ Ἐπιστήμη πιὸ ἁπλὴ καὶ πιὸ εὔκολη ἀπὸ ἄλλες ἐπιστῆμες. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει νὰ κάνει καμιὰ προσπάθεια ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ διαμορφώσει τὸν ἑαυτό του ἠθικῶς στὸ ἀνώτατο ὅριο τῆς ἀγάπης, τῆς εἰλικρίνειας καὶ τῆς ταπεινοφροσύνης, ποὺ θὰ παράγει τὴν ἀναγκαία κατάσταση δεκτικότητας μέσα του. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι στὰ χέρια τοῦ Διδασκάλου. Ἐπίσης, ἕνα κίνημα, ἀδιάφορα πόσο πνευματικὸ μπορεῖ νὰ φαίνεται πὼς εἶναι ἐπιφανειακῶς, δὲν πρέπει νὰ κρίνεται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν ὀπαδῶν ποὺ ἔχει. Ἕνας καλὸς ὁμιλητὴς μπορεῖ νὰ προσελκύσει πλήθη ὁπουδήποτε, ὅμως μπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχει τίποτα τὸ οὐσιῶδες ἢ τὸ πειστικὸ μέσα στὸ λόγο του. Ἡ Πνευματικότητα δὲν εἶναι τὸ ἀποκλειστικὸ κτῆμα καμιᾶς οἰκογένειας ἢ τόπου, ἀλλὰ εἶναι ὅπως ἕνα εὔοσμο λουλούδι ποὺ φυτρώνει ὁπουδήποτε ἔχει διατάξει ἡ Φύση, γύρω στὸ ὁποῖο μαζεύονται οἱ μέλισσες ἀπὸ μακριὰ καὶ ἀπὸ κοντὰ γιὰ νὰ ρουφήξουν τὸ νέκταρ του. Οἱ Διδάσκαλοι δὲν ἐπιδιώκουν δόξα γιὰ τὸν ἑαυτό τους, ἂν καὶ βεβαίως εἶναι ἄξιοι αὐτῆς τῆς δόξας. Ἀκόμη καὶ στὶς συνηθισμένες ὁμιλίες τους θὰ τοὺς ἀκούσετε νὰ λένε: «Ὢ! ὅλα εἶναι ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Διδασκάλου μου. Τίποτα δὲν εἶναι δικό μου ἔργο. Ὁ Διδάσκαλός μου ἀξίζει ὅλο τὸν ἔπαινο καὶ τὴν τιμή». Αὐτὴ ἡ ταπεινοφροσύνη τοὺς κατατάσσει πολὺ πιὸ ὑψηλὰ ἀπὸ τὸ χαμηλὸ ἐπίπεδο τοῦ ἐγωισμοῦ ποὺ ἐπικρατεῖ σήμερα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

Οἱ Διδάσκαλοι ἦρθαν σὲ ὅλες τὶς ἐποχὲς γιὰ νὰ προσφέρουν αὐτὴ τὴ Φυσικὴ Ἐπιστήμη στὸν ἄνθρωπο. Μόνο αὐτοὶ ποὺ εἶναι δυσαρεστημένοι μὲ αὐτὸ τὸν κόσμο τρέχουν πρὸς αὐτούς. Οἱ ἄλλοι στοὺς ὁποίους τὰ κοσμικὰ θέλγητρα, οἱ ἀπολαύσεις καὶ οἱ πολυτέλειες εἶναι ἀγαπητά, γυρίζουν τὴν πλάτη τους. Ἐκεῖνοι ποὺ μέσα στὶς καρδιές τους ὅλα τὰ εὐγενὴ αἰσθήματα εἶναι νεκρά, ὄχι μόνο βάζουν ὅλα τὰ δυνατὰ ἐμπόδια στὸ δρόμο τῶν Ἁγίων, ἀλλὰ ἐπίσης τοὺς ὑποβάλλουν σὲ

διαφόρων εἰδῶν βασανιστήρια, ὅπως δείχνει ἡ μελέτη τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ Γκουροῦ Νανάκ, τοῦ Καμπὶρ καὶ ἄλλων. Οἱ Διδάσκαλοι ἦρθαν κατὰ τὸ παρελθόν, ὑπάρχουν σήμερα, καὶ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ἔρχονται στὸ μέλλον γιὰ τὴν πνευματικὴ ὠφέλεια τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ νὰ ὑποθέσει καὶ νὰ παραδεχτεῖ κανεὶς ὅτι ἡ Πνευματικότητα ἔγινε τὸ ἀποκλειστικὸ προνόμιο ὁποιασδήποτε θρησκείας μετὰ τὸ πέρασμα τοῦ Διδασκάλου, στοῦ ὁποίου τὰ διδάγματα εἶναι βασισμένη, καὶ ὅτι τὰ ἱερὰ βιβλία εἶναι ὁ μόνος ὁδηγός, δείχνει τὴν ἀπερισκεψία τοῦ ἀνθρώπου.

Πῶς μποροῦμε νὰ διακρίνουμε μεταξὺ ἑνὸς γνήσιου καὶ ἑνὸς ψεύτικου Διδασκάλου; Πράγματι δὲν ὑπάρχει μιὰ τέτοια πέτρα δοκιμῆς (Σημ. Μετ. Λυδία λίθος) ἢ μαγικὴ συνταγὴ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὴ τῆς προσωπικῆς ἐμπειρίας γιὰ νὰ διακρίνει κανεὶς τὸ ὀρθὸ ἀπὸ τὸ στραβό, τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψεῦδος, καὶ τὴν πραγματικότητα ἀπὸ τὴν ἀπατηλότητα. Ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Αὐτοκράτορα Τζάνακ (τοῦ πατέρα τῆς Σίτα τῆς Ραμαγιάνα), ποὺ ἦταν πρόθυμος νὰ πληρώσει ἕνα μεγάλο ποσὸ γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς θρησκευτικῆς γνώσης αὐτῆς τῆς Ἐπιστήμης, μόνο ἕνας, ὁ Γιαγκυαβάλκυα, ἀπὸ ὅλους τοὺς Ρίσις, τοὺς Γιόγκις καὶ Μιούνις τῶν Ἰνδιῶν, ἦταν ἱκανὸς νὰ τοῦ τὴ διδάξει καὶ κέρδισε τὸ βραβεῖο. Ὁ Γιαγκυαβάλκυα ὅμως, εἶχε τὸ ἠθικὸ κουράγιο νὰ ὁμολογήσει: «Γκάρτζι, γνωρίζω μόνο τὴ θεωρία ἀλλὰ δὲν ἔχω καμιὰ προσωπικὴ ἐμπειρία της». Σὲ μιὰ δεύτερη περίπτωση ὁ Αὐτοκράτορας Τζάνακ προκήρυξε ὅτι ἤθελε μιὰ πρακτικὴ ἐμπειρία αὐτῆς τῆς Ἐπιστήμης σὲ μιὰ ὁρισμένη ἡμερομηνία, καὶ ἐπίσης αὐτὸ νὰ γίνει σὲ πολὺ μικρὸ χρονικὸ διάστημα, ποὺ νὰ μὴν ὑπερβαίνει τὸ χρόνο ποὺ χρειάζεται νὰ ἱππεύσει κανεὶς ἕνα ἄλογο καὶ νὰ βάλει κάθε πόδι στὸν ἀναβολέα του. Μεγάλοι Γιόγκις καὶ Ρίσις προσκλήθηκαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῶν Ἰνδιῶν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὁρισμένη ὥρα μόνο ἕνας ἄνθρωπος προχώρησε γιὰ νὰ δεχτεῖ τὴν πρόσκληση. Αὐτὸς ἦταν ἕνας καμπούρης ὀνομαζόμενος Ἀσταβάκρα, ποὺ εἶχε ὀκτὼ καμποῦ-

ρες στὸ σῶμα του. Τὸ ἀκροατήριο, παίρνοντάς τον γιὰ τρελλό, γέλασε δυνατὰ στὴν ἐμφάνισή του. Ὁ Ἀσταβάκρα εἶπε: «Πῶς μπορεῖς νὰ περιμένεις νὰ πάρεις μιὰ πνευματικὴ ἐμπειρία ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μπαλωματῆδες ποὺ μάζεψες, ποὺ ἔχουν μάτια μόνο γιὰ τὸ δέρμα τοῦ σώματος ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ δοῦν ἐσωτερικῶς;» Ἡ ἐμπειρία δόθηκε στὸν Αὐτοκράτορα μὲ ἀκρίβεια μέσα στὸ χρόνο ποὺ εἶχε παραχωρηθεῖ. Τὸ σημεῖο ποὺ πρέπει νὰ προσέξουμε εἶναι ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ Πνευματικότητα εὐδοκιμοῦσε, μόνο ἕνας ἄνθρωπος προχώρησε γιὰ νὰ δεχτεῖ τὴν πρόκληση. Τὴ σημερινὴ ἐποχὴ ποὺ ὁ ὑλισμὸς συνεχῶς αὐξάνει πῶς θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ βροῦμε ἁρμόδιους Διδασκάλους νὰ φυτρώνουν σὰν τὰ μανιτάρια; Ἑπομένως πρέπει νὰ ψάξουμε, χωρὶς νὰ ἐπιτρέψουμε τὴν ψεύτικη προπαγάνδα, τὴ μαρτυρία τῶν ἄλλων, τὴν τυφλὴ πίστη, τὴν ὑπόσχεση μελλοντικῆς εὐτυχίας, καὶ τὴ μὲ σεβασμὸ σημασία ποὺ δίνουμε γιὰ θέση, πλοῦτο καὶ ἀπόλαυση νὰ μᾶς παραπλανήσουν. Ὅταν ἔρχονται τέτοιες προσωπικότητες, εἶναι ἁρμόδιες νὰ δώσουν ζωὴ σὲ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ποὺ πηγαίνουν σ' αὐτές. Εἶναι τέκνα τοῦ Φωτός, καὶ δίνουν Φῶς σὲ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἡ τυφλὴ πίστη εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ κύρια ἐμπόδια ποὺ πρέπει νὰ ὑπερπηδηθεῖ. Ὅ,τι ἁπλῶς ἀκοῦμε, διαβάζουμε ἢ ἀκολουθοῦμε χωρὶς νὰ ἐρευνήσουμε ποῦ καὶ σὲ τί θὰ μᾶς ὁδηγήσει, εἶναι τυφλὴ πίστη. Ἂν κανεὶς εἶναι ἀπρόσεκτος καὶ ξεχνᾶ τὸ σκοπὸ ἐνῶ ἀκολουθεῖ τὰ μέσα, καὶ δὲν βλέπει ἂν πλησιάζει τὸ τέρμα ἢ ὄχι, καὶ αὐτὸ ἐπίσης εἶναι τυφλὴ πίστη. Ὅταν κανεὶς πηγαίνει σὲ ἕνα Διδάσκαλο καὶ ἀκούει προσεχτικὰ τὶς ἐξηγήσεις ποὺ δίνονται ἀπὸ Αὐτὸν πάνω στὸ θέμα τῆς ἀπόκτησης Αὐτογνωσίας μὲ τὴν αὐτοανάλυση, ὑποστηριζόμενες μὲ ἀκρίβεια ἀπὸ μιὰ ἢ περισσότερες περικοπὲς ἀπὸ τὰ πολύτιμα ρητὰ τῶν διαφόρων Ἁγίων, πείθεται διανοητικῶς νὰ βαδίσει στὸ μονοπάτι ὡς πειραματικὸ μέτρο καὶ νὰ πράξει σύμφωνα μὲ ὅ,τι λέει ὁ Διδάσκαλος μὲ πίστη πρὸς τὸ παρόν. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο σκαλοπάτι γιὰ νὰ μάθει κανεὶς

γιὰ τὴν Πραγματικότητα. Ὅταν ἔχει τὴν ἀπευθείας ἐμπειρία, ὁποιουδήποτε βαθμοῦ καὶ ἂν εἶναι, εἶναι πεπεισμένος καὶ προοδεύει ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Σήμερα, ὁ ἄνθρωπος ἀκούει ὁμιλίες, διαλέξεις καὶ κηρύγματα, δέχεται καὶ πιστεύει αὐτὰ σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ καὶ θεωρεῖ ὡς τετελεσμένο γεγονὸς ὅτι ἔχει τοποθετηθεῖ σταθερὰ στὸ δρόμο τῆς σωτηρίας. Ἀλλὰ ὅταν ἔρχεται ὁ θάνατος μὲ ὅλα του τὰ βάσανα, τοὺς πόνους τοῦ χωρισμοῦ καὶ τοὺς φόβους τοῦ ἀγνώστου, συνειδητοποιεῖ τὸ λάθος του. Ἡ συνήθεια τῆς προσκόλλησης τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ σῶμα καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του, ἀπασχολεῖ τὶς σκέψεις του, ἐνῶ οἱ φίλοι, οἱ γιατροί, οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ ἱερεῖς παραστέκονται ἀπελπισμένοι καὶ ἀνίκανοι νὰ βοηθήσουν.

Ἐδῶ εἶναι ποὺ ἡ Ἐπιστήμη τῆς Πάρα - Βίντια μᾶς προσφέρει μεγάλη βοήθεια. Ἡ ἀποχώρηση τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα διευκολύνεται πολὺ καὶ ὁ Διδάσκαλος ἐμφανίζεται γιὰ νὰ τὴν παραλάβει καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσει μέσα στὸ Ὑπερπέραν. Ὁ θάνατος εἶναι γι' αὐτὸν τὸ εὐτυχέστερο τῶν γεγονότων, καὶ ὅπως ὁ γάμος, εἶναι ἡ ἕνωση μὲ τὸν Ἀγαπημένο. Ἔχει ἤδη ἐπισκεφτεῖ καὶ ἔχει πειστεῖ γιὰ τὴν ἀνωτερότητα τῶν ὑψηλότερων περιοχῶν καὶ διασχίζει τὸ γνώριμο ἔδαφος χωρὶς φόβο. Ὁ Διδάσκαλός μου, Χαζοὺρ Μπάμπα Σαουὰν Σὶνγκ Τζί, ὅταν τόνιζε τὴν ἀνάγκη τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων στοὺς μαθητές του, συνήθιζε νὰ λέει σ' αὐτούς: «Πηγαίνετε νὰ δῆτε ἕνα μαθητὴ νὰ πεθαίνει γιὰ νὰ πεισθῆτε». Οἱ Ἅγιοι πιστεύουν στὴ σωτηρία κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς καὶ ὄχι στὴ σωτηρία μετὰ θάνατο. Αὐτὴ εἶναι πράγματι μιὰ ἁπλὴ καὶ εὔκολη ἐπιστήμη, καὶ ὁ μαθητὴς δὲν πρέπει ποτὲ νὰ μείνει εὐχαριστημένος μὲ τὴ Μύησή του χωρὶς πνευματικὴ ἐμπειρία. Πρέπει ἔπειτα νὰ ἀφιερώνει τακτικὸ χρόνο στὶς πνευματικὲς ἀσκήσεις καὶ ὁ Διδάσκαλος πρέπει νὰ πληροφορεῖτε τακτικὰ γιὰ τὴν πρόοδό του. Πρέπει συνεχῶς νὰ ζητᾶ τὴν καθοδήγηση τοῦ Διδασκάλου του προσωπικῶς ἢ μὲ γράμμα χωρὶς νὰ σκέπτεται ὅτι τὸν ἐνοχλεῖ. Ὁ Διδάσκαλος γνωρίζει μὲ τὴ διαίσθηση πῶς περνᾶ κάθε μαθητὴς καὶ μπορεῖ νὰ ἀπομα-

κρύνει τὶς περισσότερες ἀπὸ τὶς δυσκολίες του μὲ τὴ μεταφορὰ τῆς σκέψης ἢ μὲ ἄλλα μέσα, ἀλλὰ ἐπιθυμεῖ ἂν ὑπάρχουν δυσκολίες στὴν πρόοδο νὰ ἐνημερώνεται γραπτῶς.

Τὸ ἀρχαῖο μονοπάτι τῆς Σουρὰτ Σάμπτ Γιόγκα ἢ Πάρα-Βίντια, εἶναι ἕνα μονοπάτι ποὺ μπορεῖ νὰ ἀκολουθηθεῖ ἀπὸ ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ ὅλων τῶν ἡλικιῶν χωρὶς καμιὰ δυσκολία, καὶ δὲν μοιάζει μὲ ἄλλες μεθόδους, ποὺ περιέχουν πολύπλοκες καὶ ἐπίπονες ἀσκήσεις καὶ ἔλεγχο τῆς ἀναπνοῆς. Αὐτὰ ὁδηγοῦν, τὸ πολὺ - πολὺ σὲ ἕνα ἐλαφρὸ αὐτοέλεγχο καὶ σὲ λίγες ἀσήμαντες δυνάμεις. Οἱ τελευταῖες αὐτὲς μέθοδοι ἀπαιτοῦν ἐπίσης ἕνα δυνατὸ φυσικὸ σῶμα καὶ μιὰ πλούσια διατροφή. Γι' αὐτὸ καταδικάζονται ἀπὸ τοὺς Διδασκάλους ὡς ἀνάρμοστες γι' αὐτὴ τὴν ἐποχή, καὶ ὅτι περιέχουν φυσικοὺς κινδύνους γιὰ τὸ σῶμα.

Ἡ Ἐπιστήμη

Στὸ φυσικὸ σῶμα, δύο κύρια ρεύματα ἐργάζονται ποὺ ἐλέγχουν τὴ ζωή, τὸ ἕνα εἶναι ἕνα κινητήριο ρεῦμα (ἀναπνοὴ ἢ πράνα), καὶ τὸ ἄλλο ἕνα αἰσθητήριο ρεῦμα, ποὺ μπορεῖ ἐπίσης νὰ ὀνομαστεῖ «προσοχὴ» ἢ σούρατ. Οἱ Διδάσκαλοι ἀγνοοῦν τὸ πρῶτο ἔτσι ὥστε ἡ ἀναπνοὴ δὲν παρενοχλεῖται καὶ ἡ λειτουργία τῆς ζωῆς ἐξακολουθεῖ. Τὸ αἰσθητήριο ρεῦμα διακλαδίζεται σὲ ὁλόκληρο τὸ σῶμα, ἀλλὰ τὸ κύριο κέντρο του βρίσκεται μεταξὺ καὶ πίσω ἀπὸ τὰ δύο φρύδια, μαζὶ μὲ τὸ νοῦ. Πρέπει νὰ ἀποσύρουμε τὸ αἰσθητήριο ρεῦμα ἢ τὸ Πνεῦμα στὸ κέντρο Του.

Μύηση

Ὁ νοῦς δὲν θὰ ἐπιτρέψει στὸν ἄνθρωπο νὰ γνωρίσει τὴν ψυχή. Ἡ φύση του εἶναι νὰ ζητᾶ ἀπόλαυση καὶ οἱ συνεχεῖς διακυμάνσεις του εἶναι δύσκολο νὰ ὑποταχτοῦν. Ὁ συντονισμὸς τοῦ ἑαυτοῦ μας μὲ τὸ ἐσωτερικὸ Ἠχητικὸ Ρεῦμα εἶναι

ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ ἠρεμήσει κανεὶς τὸ νοῦ καὶ νὰ ἐξασκήσει συγκέντρωση. Δὲν ἔχει σημασία σὲ ποιὰ σχολὴ σκέψης ἢ κοινωνία ἀνήκει ἕνας ἄνθρωπος. Δὲν πρέπει νὰ ἀλλάξει πίστη καὶ μπορεῖ νὰ μείνει ἐκεῖ ὅπου εἶναι. Δὲν ὑπάρχουν σκληροὶ κανόνες καὶ νηστεῖες, οὔτε τελετές, οὔτε τελετουργίες, οὔτε ἐπιδείξεις καὶ πομπές, οὔτε προσφορὰ δώρων, οὔτε ἀκόμη καὶ λουλουδιῶν. Τὸ μόνο ποὺ ἔχει νὰ κάνει ἕνας μαθητὴς εἶναι νὰ μπεῖ μέσα του καὶ ἀπὸ δῶ καὶ ἐμπρὸς νὰ θεωρεῖ τὸ σῶμα του ὡς ἐργαστήριο. Γιὰ ὅ,τι ἀφορᾶ τὴ θεωρία, πρέπει νὰ καταλάβει τὰ ἀκόλουθα, ποὺ εἶναι σὲ συντομία ἡ οὐσία ἀπὸ αὐτὰ ποὺ θὰ ἀκούει στὰ Σάτσανγκ:

(I) Ὁ Διδάσκαλος δὲν εἶναι τὸ σῶμα, εἶναι ἡ Δύναμη ποὺ ἐνεργεῖ μέσο τοῦ σώματος καὶ τὸ χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ διδάξει καὶ νὰ ὁδηγήσει τὸν ἄνθρωπο κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ὅπως ἕνα πνεῦμα χρησιμοποιεῖ ἕνα μέντιουμ. Μόνο σὲ σωματικὴ μορφὴ θὰ μπορεῖ ὁ μαθητὴς νὰ ἀναγνωρίσει τὸ Διδάσκαλό του στὶς ὑψηλότερες περιοχὲς καὶ ἐδῶ στὴ γῆ.

(II) Ὁ Διδάσκαλος εἶναι «Σάμπτ», «Λόγος», «Νάαντ» κ.τ.λ. τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται ὅλα στὸ Θεὸ σὲ Δράση, τὴ Δύναμη τοῦ Φωτὸς καὶ τὴν Ἀρχὴ τοῦ Ἤχου. Ἔχοντας μιὰ ἐπαφὴ μὲ αὐτὴ τὴ Δύναμη ὁ ἄνθρωπος ὁδηγεῖται πίσω στὸν ἀληθινό του «Οἶκο».

(III) Γιὰ χάρη αὐτῶν ποὺ εἶναι ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὴ ζωή, καὶ ποὺ ἐπιθυμοῦν διακαῶς διαρκὴ εὐτυχία καὶ εἰρήνη μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ τὰ βάσανά του, ὁ Λόγος προσλαβαίνει ἕνα σῶμα γιὰ νὰ τοὺς δώσει παρηγοριά. Ὁ Χριστὸς εἶπε: «Καὶ ὁ λόγος ἔγεινε σὰρξ καὶ κατώκησε μεταξὺ ἡμῶν». Μιᾶς καὶ ὁ μαθητὴς ἔρθει σὲ ἐπαφὴ μὲ αὐτὸν τὸ Λόγο (πράγμα ποὺ γίνεται κατὰ τὴν ὥρα τῆς Μύησης ἀπὸ τὸ Διδάσκαλο) ἡ ἀκουστὴ μορφὴ αὐτοῦ τοῦ Λόγου κατοικεῖ μέσα του κάθε στιγμὴ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας καὶ ποτὲ δὲν τὸν ἐγκαταλείπει, ἀκόμη καὶ μετὰ τὸ τέλος

τῆς φυσικῆς ὕπαρξης τοῦ ἀνθρώπου πάνω στὴ γῆ, θὰ πάει μαζί του καὶ θὰ παραμείνει μαζί του ὡσότου φτάσει στὸν τελικὸ σκοπό. Ὁ Λόγος εἶναι ἐπίσης γνωστὸς ὡς Φωνὴ τοῦ Θεοῦ ἢ τὸ Ἠχητικὸ Ρεῦμα καὶ εἶναι ὁ παλμὸς τῆς Ζωῆς ποὺ δίνεται ἀπὸ τὸν Διδάσκαλο κατὰ τὴν ὥρα τῆς Μύησης. Μπορεῖ νὰ ἀκουστεῖ σὰν ἕνας ἦχος ποὺ ἔρχεται ἀπὸ μακριὰ καὶ σιγὰ σιγὰ ἀναπτύσσεται σὲ τέτοια γλυκύτητα ποὺ καμιὰ μουσικὴ πάνω στὴ γῆ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ξεπεράσει. Εἶναι τὸ Ὕδωρ τῆς Ζωῆς, ἡ Πηγὴ τῆς Ἀθανασίας, τὸ Ἐλιξήριο τῆς Ζωῆς, τὸ Νέκταρ τῆς Πνευματικότητας κ.τ.λ. ποὺ ἀναφέρονται στὰ Ἱερὰ Βιβλία.

(IV) Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἕνα ἐσωτερικὸ μάτι μὲ τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ δεῖ μέσα του ὅλες τὶς ἀνώτερες περιοχές, ὅταν τὸ πέπλο σχιστεῖ ἀπὸ ἕνα ἁρμόδιο ζωντανὸ Διδάσκαλο. Σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, παραμένει σὲ πλήρη συνείδηση καὶ δοκιμάζει θαυμάσιες ἐμπειρίες. Τὸ νὰ ἀνέλθει κανεὶς στὶς ὑψηλότερες περιοχὲς χωρὶς ἕνα ἁρμόδιο Διδάσκαλο εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο.

Σιμρὰν

Ἡ ἐπανάληψη τῶν ἱερῶν ὀνομάτων δίνεται στὸ μαθητὴ κατὰ τὴν ὥρα τῆς Μύησης ὡς φύλακας ἐναντίον ὅλων τῶν κινδύνων. Χρησιμεύει ἐπίσης ὡς σύνθημα σὲ ὅλα τὰ πνευματικὰ ἐπίπεδα, δίνει δύναμη καὶ συντήρηση στὸ σῶμα καὶ τὸ νοῦ στὶς στενοχώριες καὶ στὶς θλίψεις, φέρνει τὴν ψυχὴ πιὸ κοντὰ στὸ Διδάσκαλο, εἶναι τὸ μέσο γιὰ νὰ ἐπιτύχει κανεὶς συγκέντρωση, καὶ μεταδίνει ἄλλες πολλὲς καὶ διάφορες δυνάμεις. Τὸ Σιμρὰν ποὺ διδάσκεται ἀπὸ ἕναν κατ' ὄνομα Διδάσκαλο εἶναι ἁπλῶς ἕνας ἀριθμὸς λέξεων. Ἀλλὰ αὐτὲς οἱ ἴδιες οἱ λέξεις γίνονται ἠλεκτροφόρες ὅταν ἐπιφορτισθοῦν μὲ

τὴν προσοχὴ καὶ τὴ χάρη ἑνὸς πραγματικοῦ Διδασκάλου.

Ἡ Μύηση ἀρχίζει μὲ τὴν ἐξήγηση καὶ τὴν περιγραφὴ τῶν ἐσωτερικῶν πνευματικῶν περιοχῶν καὶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο τὸ μονοπάτι πρέπει νὰ ἀκολουθηθεῖ. Τὸ ἄνοιγμα τῆς ἐσωτερικῆς ὅρασης γιὰ νὰ δεῖ κανεὶς τὶς ἐσωτερικὲς περιοχές, μὲ τὰ διακριτικά τους οὐράνια φῶτα, μαζὶ μὲ τὴν ἐπαφὴ μὲ τὸ Θεῖο Κρίκο ἢ τὴν Ἀρχὴ τοῦ Ἦχου, ἀποτελοῦν τὴν πρακτικὴ πλευρὰ τῆς Μύησης. Καθημερινὴ ἐξάσκηση σ' αὐτὰ συνδυασμένη μὲ Σιμράν, εἶναι διαλογισμός. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτά, ὁ Διδάσκαλος δίνει ὁδηγίες γιὰ μιὰ ἁγνὴ καὶ ἁπλὴ ζωή, γιὰ τὴν ἀνάγκη ἀφιερώσεως τακτικοῦ χρόνου στὶς ἀσκήσεις, καὶ ἄλλα λόγια ὑγιοῦς συμβουλῆς. Ὅλη ἡ τελετὴ κρατᾶ δύο ὥς τρεῖς ὧρες. Ἡμερολόγια τῆς πνευματικῆς προόδου τοῦ καθενὸς πρέπει νὰ τηροῦνται. Τὰ λάθη τῶν παλιῶν καὶ νέων μαθητῶν διορθώνονται πότε - πότε γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν πρόοδο.

Θαύματα

Οἱ Ἅγιοι Διδάσκαλοι ποτὲ δὲν δείχνουν θαύματα σὲ ἕνα μαθητὴ ἐκτὸς σὲ σπάνιες περιπτώσεις ποὺ ὀφείλονται σὲ εἰδικὲς περιστάσεις. Τὰ θαύματα εἶναι σὲ συμφωνία μὲ τοὺς νόμους τῆς Φύσης ἀλλὰ εἶναι ὅμως τρομερὰ περιπλεκτικοὶ ἱστοί, καταστρεπτικοὶ γιὰ τὰ ἀνώτατα ἰδεώδη τοῦ ἀνθρώπου στὴν προσέγγισή του στὸν Παντοδύναμο Θεό. Εἶναι ἕνα θέμα ποὺ ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος δὲν θὰ ἐνδιαφερόταν νὰ μελετήσει, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι ἀπαιτεῖ τεράστια αὐτοκυριαρχία καὶ ἐξάσκηση τοῦ νοῦ μὲ περιορισμοὺς ποὺ δὲν θὰ τοῦ ἄρεσε νὰ ἀνεχτεῖ ἢ νὰ ἐπιδιώξει. Οἱ θαυματουργὲς δυνάμεις ποὺ ἀποκτοῦνται ὕστερα ἀπὸ μιὰ μεγάλη χρονικὴ περίοδο εἶναι μέσα ποὺ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ καλὸ ἢ γιὰ κακό, καὶ καθὼς χρησιμοποιοῦνται περισσότερο γιὰ τὸ κακὸ παρὰ γιὰ τίποτα ἄλλο, χαρακτηρίζονται ὡς ἀσθένεια ἀπὸ ὅλα τὰ ἀληθινὰ πνευματικὰ πρόσωπα. Οἱ Διδάσκα-

λοι κατέχουν τὴν Ὑπέρτατη Δύναμη ἀλλὰ ἡ ἀποστολή τους εἶναι ἱερή. Ὁ μαθητὴς τοῦ ὁποίου ἡ ἐσωτερικὴ ὅραση ἔχει ἀνοιχτεῖ, βλέπει μεγάλο ἀριθμὸ θαυμάτων σὲ κάθε βῆμα. Τὸ νὰ διστάζει κανεὶς νὰ πιστέψει σὲ ἕνα Διδάσκαλο χωρὶς νὰ δεῖ θαύματα εἶναι τόσο ἀνόητο ὅσο ἡ ἄρνησή μας νὰ πιστέψουμε ὅτι κάποιο πρόσωπο εἶναι ἕνας πολυεκατομμυριοῦχος ἂν δὲν μᾶς δείξει τὰ χρήματά του. Μπορεῖ νὰ ἔχει ὅλα του τὰ χρήματα κατατεθειμένα σὲ μιὰ τράπεζα καὶ τοῦ ἀρέσει νὰ τὰ ξοδεύει μὲ τὸν τρόπο ποὺ αὐτὸς διαλέγει, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ χειροκροτήματα ἢ τὴν ἐπιδοκιμασία τοῦ κοινοῦ. Μέσα ἀπὸ ἕνα ἀκροατήριο ἀρκετῶν χιλιάδων ποὺ βλέπει ἕνα θαυματοποιὸ νὰ ἐκτελεῖ τὰ τεχνάσματά του, μόνο ἕνας μικρὸς ἀριθμὸς θὰ παρακινιόταν νὰ μάθει τὴν τέχνη. Αὐτοὶ ποὺ ἀνυπομονοῦν νὰ δοῦν θαύματα δὲν εἶναι ἀληθινοὶ ἀναζητητές.

Γενικὰ

Σήμερα, ὁ κόσμος κραυγάζει γιὰ μιὰ καλύτερη κατανόηση, γιὰ εἰρήνη καὶ γιὰ ἐλευθερία ἀπὸ τὶς συγκρούσεις. Αὐτὴ ἡ Ἐπιστήμη τῆς αὐτοανάλυσης ποὺ ἀποκαλύπτει τὴν Ἀδελφότητα τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τὴν Πατρότητα τοῦ Θεοῦ, εἶναι τὸ φάρμακο ποὺ μπορεῖ νὰ ἀνοικοδομήσει μιὰ ὑγιὴ ἀγωγὴ καὶ νὰ διασπείρει ἁρμονία μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὸς ποὺ ἰσχυρίζεται πὼς ἀγαπᾶ τὸν ἀόρατο Θεὸ ἀλλὰ δὲν ἔχει ἐκτίμηση ἢ ἀγάπη γιὰ τοὺς ὁρατοὺς συνανθρώπους του, εἶναι πράγματι χαμένος. Τὸ νὰ ἀγαπᾶμε, νὰ σεβόμαστε καὶ νὰ αἰσθανόμαστε εὐγνωμοσύνη πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας εἶναι ἀγάπη καὶ σέβας πρὸς τὸ Θεό. Ἔτσι, ἐπίσης, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ὁρατὸ Διδάσκαλο, τὸν πλησιέστερο συνδετικό μας κρίκο μὲ τὸ Θεό, εἶναι στὴν πραγματικότητα ἀγάπη γιὰ τὸν Ὑπέρτατο Πατέρα. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσπαθήσουμε νὰ μετρήσουμε τὸ βάθος τοῦ ἐλέους καὶ τῆς χάρης τοῦ Θεοῦ μέσο ἑνὸς ἁγίου Διδασκάλου, ὁποῖος εἶναι ὁ ὁρατὸς ἀντιπρόσωπος

τοῦ Θεοῦ. Ὁ στόχος μιᾶς τέτοιας ἀγάπης εἶναι Πνευματικότητα καὶ δὲν εἶναι εἰδωλολατρεία. Ἡ ἀτμόσφαιρα μέσα στὴν ὁποία ἕνας τέτοιος γνήσιος Διδάσκαλος κινεῖται εἶναι φορτωμένη μὲ ρεύματα εἰρήνης καὶ ἀγάπης ποὺ ἐπηρεάζουν αὐτοὺς ποὺ ἔρχονται σὲ ἐπαφὴ μ' Αὐτόν. Ἀκόμη καὶ γράμματα γραμμένα ἀπὸ Ἐκεῖνον ἢ ἐξ ὀνόματός Του μεταφέρουν ρεύματα ἔκστασης ποὺ ἐπηρεάζουν τὰ μύχια τῆς καρδιᾶς.

Ὁ Γκουροὺ προπορεύεται τοῦ Θεοῦ. Ἕνα τέτοιο πρόσωπο ἦταν ὁ Διδάσκαλος Χαζοὺρ Μπάμπα Σαουὰν Σὶνγκ Τζὶ Μαχαράτζ, ποὺ ἔμεινε μὲ τοὺς μαθητές του γιὰ ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ χρόνων καὶ τώρα, ἀκόμη καὶ μετὰ ποὺ ἄφησε τὸ σῶμα, ἐξακολουθεῖ νὰ φυλάγει τοὺς ἀγαπημένους του καὶ ἐπίσης ἐκείνους ποὺ ἦρθαν κάποτε σὲ ἐπαφὴ μαζί Του μὲ ἀγάπη καὶ εἰλικρίνεια στὶς καρδιές τους. Ἡ ἀγάπη δὲ γνωρίζει κανένα νόμο, καὶ Αὐτός, ἀκόμη καὶ τώρα, ἐμφανίζεται μὲ τὴ φωτεινή Του μορφὴ ἀκόμη καὶ στὰ κατώτερα πνευματικὰ ἐπίπεδα γιὰ χάρη τους. Ὄχι ἕνας, ἀλλὰ ἑκατοντάδες μποροῦν νὰ ἐπιβεβαιώσουν αὐτὸ ποὺ οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν γνωρίζουν θὰ ὀνόμαζαν ἀπατηλότητα. Στὸ φυσικὸ ἐπίπεδο, Αὐτὸς ἀκόμη ρίχνει βροχηδὸν τὶς εὐλογίες Του μέσο τοῦ ἐνδιαμέσου Του στὸ Ρουχάνι Σάτσανγκ, ὁ ὁποῖος τώρα μὲ τὴ σειρά του καθοδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους σὲ ὅλα τὰ πνευματικὰ θέματα. Μιὰ λάμπα ἔσβυσε καὶ ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ μιὰ ἄλλη. Ἡ ἴδια Δύναμη ἐργάζεται καὶ τὸ ἴδιο Φῶς λάμπει τώρα ἀπὸ μιὰ καινούργια λάμπα. Ὅλοι ὅσοι πλησιάζουν τὸ Διδάσκαλο παίρνουν θετικὲς ἐμπειρίες καὶ ὁποιοσδήποτε ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπωφεληθεῖ ἀπὸ μιὰ τέτοια χρυσὴ εὐκαιρία δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἔρθει σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ Διδάσκαλο καὶ οἱ ἐπιθυμίες του θὰ ἐκπληρωθοῦν, ἡ καρδιά του θὰ ξεχειλίσει ἀπὸ εὐτυχία, καὶ οἱ κουρασμένοι ὦμοι του θὰ ἀνακουφιστοῦν ἀπὸ τὸ φορτίο τους τῶν φροντίδων καὶ τῶν στενοχωριῶν.

Ἄλλα βιβλία γιὰ τὴν Ἐπιστήμη τῆς Ψυχῆς τοῦ ἴδιου συγγραφέα ποὺ μεταφράσθηκαν στὰ Ἑλληνικά:

1. Τὶ εἶναι Πνευματικότης;
2. Τὸ Μυστήριο τοῦ Θανάτου
3. Ρουχάνι Σάτσανγκ, (Ἡ Ἐπιστήμη τῆς Πνευματικότητας).
4. Νάαμ ἢ Λόγος (Ὁ Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος)
5. Ὁ Τροχὸς τῆς Ζωῆς (Ὁ Νόμος τῆς Δράσης καὶ Ἀντίδρασης).

Hazur Baba Sawan Singh Ji Maharaj (1858-1948): Έκανε τη Surat Shabd Yoga, που ήταν εφικτή για λίγους, να γίνει προσιτή σε όλη την ανθρωπότητα. Προφήτεψε ένα μεγάλο πνευματικό ξύπνημα.

Sant Kirpal Singh Ji Maharaj (1894-1974): Παρουσίασε τα διδάγματα των Διδασκάλων σαν μια τέλεια επιστήμη. Με τρεις περιοδείες σε όλο τον κόσμο και βιβλία που καλύπτουν ολόκληρο τον τομέα της πνευματικότητας, έφερε το μήνυμα της ελπίδας σε κάθε γωνιά της γης. Το 1974, όταν άρχισε το πρώτο Συνέδριο για την Ενότητα του Ανθρώπου, είπε πως η χρυσή εποχή της πνευματικότητας έχει ανατείλει.

Sant Darshan Singh Ji Maharaj (1921-1989): Στη δεκαπεντάχρονη αποστολή του, εγκαθίδρυσε τη Sawan Kirpal Ruhani Mission - Επιστήμη της Πνευματικότητας με 50 κέντρα σε πάνω από σαράντα χώρες και βιβλία που έχουν εξηγηθεί σε περισσότερες από πενήντα γλώσσες. Ήταν ένας φημισμένος μύστης ποιητής και πήρε δύο Βραβεία της Ουρδικής Ακαδημίας για τα ποιήματά του.

Εξήγησε την πνευματικότητα σαν ένα μονοπάτι «θετικού μυστικισμού», στο οποίο επιδιώκοντας κανείς τον πνευματικό του στόχο, ενώ εκτελεί τις εγκόσμιός του υπευθυνότητες, συμβάλλει θετικά στην κοινωνία του και γενικά στον κόσμο. Προτού να αφήσει το γήινο επίπεδο, στις 30 Μαΐου **1989,** ο Sant Darshan Singh Ji εμπιστεύθηκε την πνευματική του εργασία στον Sant Rajinder Singh Ji.

Sant Rajinder Singh Ji Maharaj (1946-): Συγκάλεσε το Πρώτο Διεθνές Συνέδριο για την Ολοκλήρωση του Ανθρώπου και το Πρώτο Παγκόσμιο Συνέδριο για το Μυστικισμό, τα οποία συνεχίζει να κάνει κάθε χρόνο. Έλαβε πολλές τιμές και επαίνους για την εργασία του για την επίτευξη της εσωτερικής και εξωτερικής ειρήνης μέσω του διαλογισμού.

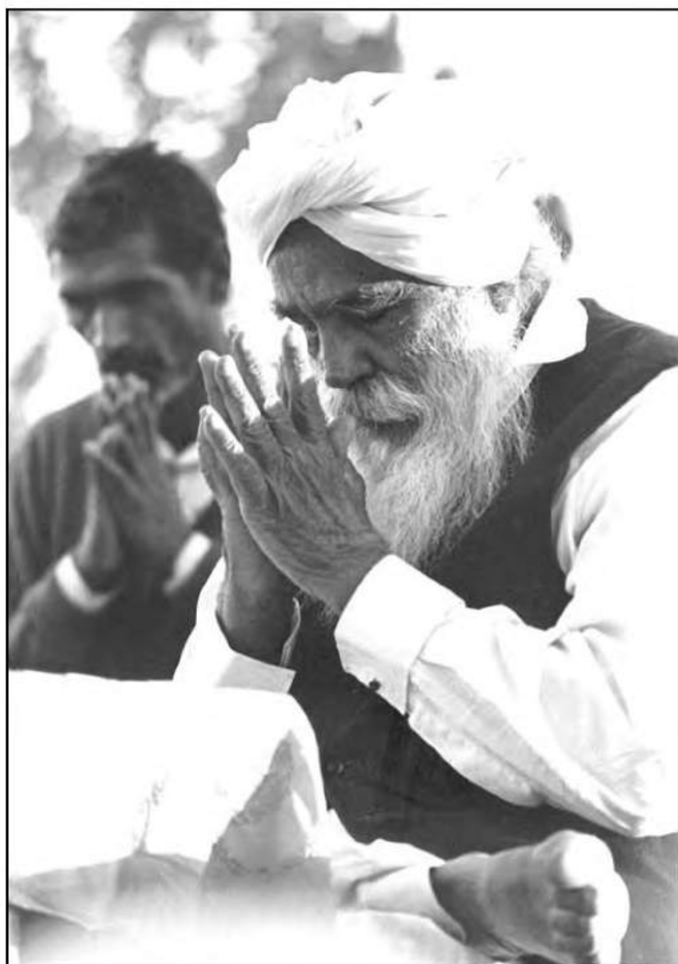
Για τη Sawan Kirpal Ruhani Mission: Επιστήμη της Πνευματικότητας

Η Sawan Kirpal Ruhani Mission -Επιστήμη της Πνευματικότητας- είναι ένας αφιλοκερδής οργανισμός αφιερωμένος στο να μεταδίδει στους αναζητητές της αλήθειας τα διδάγματα του Sant Rajinder Singh Ji Maharaj, του Sant Darshan Singh Ji Maharaj, του Sant Kirpal Singh Ji Maharaj, του Hazur Baba Sawan Singh Ji Maharaj και των Διδασκάλων που προηγήθηκαν. Οι αναζητητές διδάσκονται την επιστήμη του διαλογισμού με την οποία έχουν την εμπειρία του εσωτερικού Φωτός και Ήχου, υψώνονται πάνω από τη σωματική συνειδητότητα, υπερβαίνουν τις ανώτερες πνευματικές περιοχές και, τελικά, αποκτούν την Αυτογνωσία και τη Θεογνωσία. Η Επιστήμη της Πνευματικότητας, που τα κεντρικά της γραφεία είναι στο Kirpal Ashram στο Δελχί της Ινδίας, έχει1600 κέντρα σε πάνω από σαράντα χώρες. Οι αναζητητές και οι σπουδαστές μπορούν να επισκεφθούν τον Sant Rajinder Singh Ji Maharaj στο Kirpal Ashram για καθοδήγηση στο διαλογισμό, για μύηση και για να ακούσουν τις ομιλίες του, ή μπορούν να τον συναντήσουν στις συχνές περιοδείες του σε όλο τον κόσμο. Υπάρχουν, επίσης, βιβλία, περιοδικά και άλλα έγγραφα μεταφρασμένα σε περισσότερες από πενήντα γλώσσες, καθώς και κασέτες και βιντεοκασέτες πάνω στην πνευματικότητα.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

http://www.sos.org/el

Sant Kirpal Singh Ji
(1894-1974)

Ὁ ἀνώτατος σκοπὸς ὅλων τῶν θρησκειῶν εἶναι τὸ νὰ δεῖ κανεὶς τὸ Θεό, καὶ αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ κατορθώσετε μόνο μέσα στὸ ἀνθρώπινο σῶμα καὶ πουθενὰ ἀλλοῦ. Εἶναι θέμα τοῦ νὰ δεῖ κανείς, καὶ δὲν ἔγκειται στὰ συναισθήματα, στὶς αἰσθήσεις, ἢ στὸ νὰ βγάζει κανεὶς συμπεράσματα, τὰ ὁποῖα ὅλα εἶναι ὑποκείμενα σὲ λάθη. Τὸ νὰ δεῖ κανεὶς εἶναι πάνω ἀπὸ ὅλα. Μποροῦμε νὰ κατορθώσουμε αὐτὸ τὸ ἰδανικὸ μόνο μέσα στὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Εἴμαστε εὐλογημένοι ποὺ ἔχουμε τὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ σκοπὸ ἔχουμε ἀκολουθήσει τόσες σχολὲς σκέψης, ἀλλὰ σὲ ποιὸ σημεῖο βρισκόμαστε; αὐτὸ εἶναι τὸ θέμα. Λοιπὸν πρέπει νὰ κάνουμε τὴν καλύτερη χρήση τοῦ ἀνθρώπινου σώματος ποὺ μᾶς ἔχει δοθεῖ μὲ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ἂν ἕνα ζῶο, ποὺ τὸ κεφάλι του ὁ Θεὸς τὸ ἔχει κάνει νὰ βλέπει πρὸς τὰ κάτω, ἐξακολουθεῖ νὰ ἀπολαβαίνει τὰ κατώτερα πράγματα, ἔχει καλῶς. Σεῖς εἶστε ἕνας ἄνθρωπος τέλος πάντων, κοιτάξτε πρὸς τὰ πάνω!

ΚΙΡΠΑΛ ΣΙΝΓΚ